

Rozhovory se životem

82

OBSAH

Takzvaná Nejsvětější Trojice -----	3
O zakalené auře-----	6
Jasnovidný pozemšťan – pokračování-----	8
Zatracení neexistuje-----	12
Bud'te ostražití-----	18
Pospěšte s očistou!-----	19
Síla zvyku-----	20
Nevědomá novinářka-----	22
Harmonie mezi lidmi a přírodou-----	30
Duchovní bytost Dunaje vypráví-----	32
O Evropské unii-----	33
Pozemský život Matky Marie-----	34
Víra je vaší oporou-----	40
Vyslyšené modlitby-----	41

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít
v nezměněné a nezkrácené verzi zdarma
a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

TAKZVANÁ NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Milované dušičky! Dnes jsme potřebovali hodně dobré vůle - všichni jsme se semkli, byli zajedno, a tak jsme my, Boží poslové, k vám opět mohli přijít. S radostí a vděčností zdravíme vás i vaše duchovní průvodce, duchovní přátele a pomocníky.

Přinesli jsme s sebou opět to, po čem vaše duše velmi žízní - lásku, klid, bezpečí, nebeské síly a vibrace, které potřebujete k tomu, abyste se dokázali povznést z každodenního života, prožili trochu světla, a díky tomu radostně kráčeli životem.

O světu květin a hmyzu

Podívejte se na milé dušičky květin, i ty srdečně zdravím. Malí elfové o ně pečují. Také jim přinášíme energie, posílí se a začnou vydávat vůni i vše další, co životu prospívá.

Vůně všech květin člověku pomáhají - rozpouštějí jeho disharmonie, možná ho i vyléčí. Květiny jsou vaši mladší sourozenci, nesobecky odevzdávají svoji vůni, protože je Stvořitel tak stvořil. Nic není bezúčelné. Ale vy jste ještě nepřišli na to, jak dalece vám příroda slouží a napomáhá léčení.

Totéž platí pro svět hmyzu. Bzučení včel, čmeláků atd. je cenná vibrace. Nezapíjejte je! Brouček spěchající přes cestu tu není proto, abyste ho zašlápli, máte ho mít rádi. I on prospívá lidem. Tehdy vše může do sebe zapadnout k chvále a slávě Boha, který to tak stvořil.

Jen lidé se nevšímavě míjejí, neznají tato tajemství.

Je toho mnohem, mnohem více, co vám přírodní bytosti poskytují. A místo toho, aby byl pro ně zachován prostor, přichází beton. Tam nemohou žít a plnit úkol, který jim Stvořitel přidělil.

Ale o jedno vás prosím: využívejte svěží snaživou přírodu pro vaše zdraví a blaho!

Tzv. svátek Nejsvětější Trojice

Některá křesťanská společenství dnes slaví svátek, který nazývají svátek Nejsvětější Trojice. Z pověření Krista a Stvořitele vydám o něm pravdivé svědectví.

Ježíš nikdy neřekl, že Bůh existuje ve třech osobách. Nazýval ho na rozdíl od tohoto vyjádření Otcem. V původním židovství proroci nazývali Stvořitele – Nejsvětějším, Nejvyšším, Největším atd. (Proroci dlouhá staletí zajišťovali kontakt mezi Kristem a židovským národem, a Kristus ho tak díky jejich pomoci vedl.) Neodvažovali se na rozdíl od nás používat slovo Bůh. Nazývali ho jen To nejvyšší nebo Ten nejvyšší.

Židé věřili v jednoho Boha, a tak je tomu do dnešních dnů. Udělali však chybu: Když Kristus přišel na Zemi jako Ježíš a přinesl nové učení vycházející z jejich víry, neuznali ho jako Mesiáše. A nepřijímají ho dodnes. Tak tomu bude do doby, než Kristus znovu přijde.

Ze židovství díky Ježíšovu učení vzešlo křesťanství. V něm ale našel pán protikladu možnost zasáhnout - vytvořil představu, že Bůh existuje ve třech osobách. Tak to dodnes křesťanská společenství slaví. Nikoho neposuzuji, neodsuzuji, každý je svého štěstí strůjcem. Ale jednou lidé poznají své vlastní chyby a budou podle toho jednat.

Ježíš vždy říkal: Můj Otec je větší, než jsem já. Já jsem jen dobrý pastýř, který od Otce obdržel úkol. Výraz „Otec“ farizeje, učence Písma a saducejské velmi rozčiloval, cítili se ve svém neústupném dodržování víry vyrušení a Ježíše kárali: Děláš ze sebe víc, než jsi!

Ježíš poukazoval na **lásku**, která ho spojuje s Otcem, a tedy Bohem, říkal, že **Bůh je Bohem lásky!** Toto bylo pro židovství nové. Oni považovali Boha za Boha pomsty, odplaty! O lásce hovořili málo. Pro tehdejší dobu bylo Ježíšovo učení lásky velmi pochybné, a jak se o něm vedoucí židovského národa vyjadřovali, nechci ani opakovat.

Když Ježíš visel na kříži, zvolal: „Otče můj, můj Bože, proč jsi mě opustil?“ Apeluji na vaši moudrost: Pokud by byl Ježíš Bohem, jak by mohl sám sebe opustit? Přemýšleli jste o tom? Proto v učení o takzvané Trojici nemůže něco souhlasit. Ježíš nikdy neřekl: „Já jsem Bůh.“ Říkal: „*Jsem prvorozený Syn Boží.*“

A takzvaný Duch svatý? Z vysokého a nejvyššího duchovního světa Božího předám nyní to, co termín Duch svatý představuje: **Duch svatý zahrnuje všechny duchovní bytosti, které zůstaly Bohu věrné a staly**

se dokonalé, a také ty, které sice odpadly, ale opět se vrátily a dosáhly své dokonalosti. To jsou takzvaní Duchové svatí – ačkoliv slovo „svatý“ nepovažuji za správné, protože svatý je pouze Bůh.

Chtěl jsem vám zevrubně ukázat pravdu a dát poznat, jak těžké je chybné uvést zpět na správnou míru. Je třeba použít srdce a nevěřit pánu temna. Takže opakuji: Stvořitel se nemůže rozdělit do tří částí.

Sami někteří teologové uznávají toto jako dodatečně vložené, ba zfalšované a některá křesťanská společenství "Nejsvětější Trojici" ze svého systému učení vyjmula.

Přesto se to v jiných křesťanských společenstvích užívá dál.

V prvním Janově dopise, kap. 5, verš 7 stojí ve variantách vašich překladů: „...Duch, voda a krev jsou to, co společně tvoří, ti tři patří k sobě.“

K tomuto verši bylo přidáno: „Otec, slovo a Duch svatý jedno jsou.“ Správné je ale pouze to napsané Janem. Otec, slovo a Duch svatý jedno jsou - Jan nenapsal, to je chybný dodatek, či jak to chcete nazvat. A na připojeném dodatku byl založen dnešní svátek.

Už jednou jsem řekl, že existuje více drobných zmínek, ve kterých se na to rovněž poukazuje. Ale to by nás zavedlo příliš daleko – ke zpracování celých spisů apoštolů atd. To přenechám vám, pokud se o to zajímáte. Ale Ježíš to neznal! Jeho výraz „Abba“ je dokladem toho, že je závislý na svém Tvůrci, svém Otci, a proto také nikdy nemohl říci, že je Bůh.

K tématu Duch svatý ještě jeden výrok Ježíše: *„Budu vám posílat duchovní svět Boží! Onen duchovní svět vychází od Otce, dal ho k dispozici, aby vás zasvěcoval do pravd.“* Proto to není Boží duch, ale mnoho duchovních Božích bytostí, které Ježíš poslal a stále ještě posílá.

Děkuji za pozornost. Těší mě, že jsem zanechal ve vašem vědomí kus pravdy.

Máme povinnost mít vždy na paměti
následky svých činů.

Mahátma Gándhí

O ZAKALENÉ AUŘE

Vnitřní klid ať je s vámi – nyní i v budoucnu, ať si ho dokážete zachovat!

Díky podnětu Josefa z N. jsem vám vyprávěl o sobě. Věděl, že se chci očistit. Očištění znamená rovněž vyprávět o sobě pravdu a samozřejmě prosit Boha o odpuštění. To je věc, se kterou musí každý začít sám u sebe.

Chci pomoci svému duálu, to jsem vám jednou naznačil zakódovaně, podruhé se do informace vloudila malá chyba, kterou jsem vzal na sebe. Nechci, až odtud půjdu, po sobě zanechat nějaké nedobré nedodělky. S pomocí Josefa z N. jsem vše uvedl na pravou míru.

Prostě a jednoduše: Nyní tedy víte, že jsem částečně dobrovolně odpadl kvůli tomu, abych zachránil svého duála, abych mu pomohl. Má vám to být příkladem pro pozemský život, i když ho máte těžší než já. Ve skutečnosti to bylo pro mě závažné. Dovolil jsem si padnout o dva sluneční stupně, takže nyní žiji ve výrazně hutnějším stupni, než byl ten můj třetí. Moje myšlenky už nejsou tak čisté. Také rozhled, jasnovidnost, prozíravost a chápání souvislostí Božích zákonů mám relativně nižší. Dost jsem tedy ztratil a musím se čistit.

Ježíš to vyjádřil jedním razantním podobenstvím, ke kterému takzvaní překladatelé ještě přidali své: „Když tě,“ řekl, „tvé oko svádí k pochybení, jež má velké následky, pak ho vytrhni a zahod! Neboť je lepší, když půjdeš na onu stranu jako jednooký než s dvěma očima, ale zatížený, protože pak se budeš muset zase vrátit zpět.“

Já jsem se snažil vši svojí silou a důsledně držet toho, co mi bylo přikázáno. Všechno jsem předtím obezřetně promyslel. Nelituji ničeho, ale upřímně přiznávám, že postrádám čistotu.

Symbolem čistoty je krásný bílý šat nebo pocit: „Já to napravil!“ Čistota znamená ještě víc: přiblížení se Bohu, před očima cíl smět se vrátit do obydlí ve druhých sluncích, mít těsně před sebou blízkost těchto krásných dimenzí.

Ale mně chyběl k dokonalosti duál!

Nyní potřebujeme ještě několik let, abychom mohli vstoupit do čtvrtého slunečního stupně. Tyto roky využijí k tomu, abych tam svého duála přivedl a současně se o vás, pokud je to Boží vůle a vy se budete chtít vyvíjet, jako duchovní učitel staral.

Ovšem zatím pokaždé, když vás opět spatřím, vidím, že některý bratr nebo sestra více či méně klesli! Jejich aura už není zářivá! **Vaše aura je vůbec více či méně zakalená. Opět ji zbarvilo pozemsky magické vyzařování pána temna.** Já vám nemůžu magnetické duchovní vibrace vnucovat, mohu je jen vložit do vašeho vědomí a nechat nad tím bdít duchovního průvodce. Ale on není všemocný. Pokud uvažujete konat nedobré, už tehdy začínáte být jinak zbarveni. Nemyslím vaše hmotné tělo, to si můžete stejně jako šatstvo barvit, jak chcete. Mám na mysli vaši duši!

Tolik z mé minulosti. Stojí za to hovořit i o pádech, pokud to druhého přivede k větší snaze se dostat do původní duchovní vlasti, a tedy k vlastní dokonalosti.

I internet nás může inspirovat. Jeden uživatel na facebook vložil portrét Antonína Dvořáka i to, co řekl:

„Nedivte se, že jsem tak zbožný. Umělec, který není, by nedokázal vytvořit nic podobného. Modlím se nejraději u okna, když hledím na zeleň a nebe. Studuji ptáky, květiny, Boha a sám sebe.“

A vzápětí přišla reakce jiného čtenáře: „V knize Za čas a prostor Míla Tomášová zmiňuje jeho Largo, které milovala a vkládala si do něj slova vyznání lásky k Bohu: „Veliký Bože můj, Bože nezměrný.“

JASNOVIDNÝ POZEMŠŤAN – POKRAČOVÁNÍ

Uběhlo pár dní a milý profesor nepřicházel. Hodnotil jsem to jako dobré znamení – asi chtěl přemýšlet.

Ale omyl! Objevili se moji pomocníci a zděšeně informovali: „Bratr vstoupil do satanského spolku, to nevěští nic dobrého. Kdyby k tobě přišel, budeme tě podporovat. Měj se ale na pozoru, aby tě nestáhl s sebou!“

Bezprostředně nato se strhl hrozivý rachot. Lekl jsem se, protože jsem nic takového nezažil. Konečně hřmot ustal a před mým jasnovidným zrakem se objevil profesor v doprovodu služebníků temna.

Nepozdravili a rovnou spílali Kristu i mně. Ta slova plná nenávisti nebudu ani opakovat! „Ty ubožáku, ty sis myslel, že se nechám nalákat k idealismu? Když mi noví přátelé otevřeli oči, pochopil jsem, že jsi špicl, který čeká na osamělé poutníky, jako jsem já, a snaží se je získat pro své pokřivené názory. To se ti ovšem nepodaří. Schizofrenik jsi! Přemýšlel jsem a s pomocí přátel to odhalil!“

Otřesen, ale posílen duchovními přáteli, jsem klidně odpověděl: „Už jsi skončil? Máš všechno popletené a bouříš se proti božskému řádu. To způsobili tví satanští přátelé, protože jsi pod jejich nátlakem. Vidím, že již nejsi ten profesor, který byl u mě minule. Už ti vymyli mozek! Jsi na hony vzdálen vědecké argumentaci! Jen se na sebe podívej! Jsi bezradný. Temné jsou tápající duchovní bytosti; pobíhají kolem, dokud nenajdou oběť. Našly ji v tobě a teď tě tu předvádějí. Vždyť ses stal jejich loutkou! Je tohle hodné věhlasného profesora?“

Nepřátelská atmosféra se zklidnila a já byl rád, že setkání skončilo. Oslabený, ale klidný jsem hodlal jít spát. Nejdřív jsem však musel vykourit od disharmonických vibrací pokoj. Oblečený jsem padl do postele a ihned usnul.

Druhý den ráno přišli mí duchovní přátelé, právě když jsem chystal snídani. Velmi mě chválili za to, že jsem včera nezvýšil hlas.

Zasvětili mě do dalšího postupu: Až se u mě profesor objeví, mám mu vše důkladně vysvětlit, a tím ho odebrat temným mocnostem. „Chtějí napadnout i tebe, proto jsme poprosili o vysokou duchovní pomoc. Věříme, že budeme mít v tobě i tentokrát silného zastánce!“

Odešli, ale nic se nedělo. Šel jsem tedy pracovat na zahradu a vše pustil z hlavy. Když se počalo stmívat, hodlal jsem si udělat večeři. Tu se ozval rachot. Lekl jsem se, ale již věděl, oč jde. Proto jsem se pomodlil i povečeřel. Znovu zahřmělo a já děkoval, že jsem jasnovidný, protože mi tato schopnost zachránila život. Včas jsem si totiž všiml, že se na místo, kde jsem seděl, zřítí kus stropního trámu.

„Ty ještě žiješ?“ zvolal profesor. „Škoda, že jsme tě nedostali, vždyť jsme to dobře naplánovali! Asi tě zachránila vyšší moc.“

To poslední vyřkl zjihle, a dokonce mi chtěl pomoci odstranit trosky. Ale protože již nebyl pozemšťan, projela mu ruka dřevem, aniž jím pohnul. „Jak to, že ti nemohu pomoci?“

Pocítil jsem sílu, rozhodnost a vysvětlil mu, že své hmotné tělo odložil, takže nyní žije jako astrální bytost. Přítomnost vysokého anděla viditelně zjemňovala jeho sílu.

Byl zdrcen, když jsem mu řekl, že důvěřoval „přátelům“ sloužícím temnu a stal se jejich nástrojem. V tomto obměkčeném stavu jsem mu vše vysvětlil, až nakonec poprosil Boha o odpuštění!

Tento náhlý zvrát jeho smýšlení mi byl důkazem, že láska Stvořitele je síla největší. Neustále působí – i formou pomoci Jeho poslů. Stane se tak v případě, že se na Něj dotýčný kající obrátí.

Profesora zajímalo, co s ním bude dál. Chtěl tuto úroveň života opustit a zabývat se o duchovní sféry a jejich zákonitosti.

V doprovodu světlých bytostí mi ještě jednou vroucně poděkoval a pak z mého zorného pole zmizel. Upřímně jsem vyjádřil dík našemu Stvořiteli.

Milí sourozenci! Bývalý pozemsky jasnovidec k naší velké radosti zvládl náročnou práci - dokázal osvětit materialisticky zaměřeného profesora. Poprosili jsme znovu duchovního učitele Harduse, aby nám propůjčil prostředníka, a také jasnovidec opět přislíbil pomoc. „Pokud

je to vůle Boží a Kristova a vy mě podpoříte, abych nechyboval, pak jsem připraven předat další své zážitky," pravil. Tak tedy:

Nejtěžší zkouška jasnovidce

Boží poslové mi vysvětlili, že se do mého jasnovidného pole zamíchá temná ženská bytost. Ujistili mě, že budou nablízku, že disponují speciální energií pro moji případnou pomoc. Upřímně řečeno, dostal jsem trochu strach, když začali líčit, co všechno se mi může stát. Ale k mé radosti dny plynuly a já mohl vykonávat běžnou pozemskou práci.

Poslední dny jsem však tu a tam zahlédl siluetu ženy v tmavém rouchu. Náhle jsem zaslechl známý hlas: „Nepodceňuj ji! Je mocnější, než si dovedeš představit! Ale drž se našich rad a zvítězíš!“

Tu jsem začal vnímat obličej té ženy ostřeji – byla hezká, ba velmi přitažlivá. Poprvé jsem měl co do činění s nádhernou ženou, která měla být mým protivníkem. Stála přede mnou a nechala na mě působit svoji ženskost. Mlčky a nehnutě jsme na sebe hleděli. Pociťoval jsem vibraci náklonnosti. Žádný tlak z její strany či od přítomných temných mocností se nekonal. Ale přátelé mi šeptali: „Dávej pozor, chtějí tvoji sílu. Usilují vzbudit tvoji důvěru!“

Vtom jsem v jejím pohledu objevil, že její nitro začíná vyzařovat těžko popsitelný ledový satanský chlad. Cítil jsem, že mě ochromuje, a já omdlel.

Když jsem se probрал k vědomí, byly temné mocnosti včetně oné ženy pryč a mě obklopovali duchovní přátelé. Cítil jsem se dobře a neřešil, jestli ta horda přijde znovu. Přátelé mě před ní varovali a oznámili: „Spojili jsme se s archandělem Michaellem. Bude-li třeba, pošle své bojovníky. Připrav se na náročný střet!“

Přišlo to v ještě horší podobě, než jakou líčili. Modlil jsem se, abych ho zvládl a lstivému působení temných sil nepropadl. Jejich takтика byla nová.

Žena se zjevila v doprovodu temných postav, byla jen spoře oděná. Pravila: „Nejsem člověk, jsem zhmotnělá bytost, přesto tě ale mohu obdarovat tím, co mužům nabízejí pozemské ženy. Však víš, že svému pudu neodolají a chtějí dosáhnout ukojení.“

Řekla, že pokud jí přenechám vedení, zažijeme nádherné materiálně duchovní spojení. Během hovoru se proměnila v „anděla“ a jako

anděl začala i mluvit. „Ještě jsi mi nepřenechal svou vůli, ale já vím, že toužíš se mi podřídit! Zažiješ, jaká neskonalá láska v tobě dřímá.“

Přátelé poznali nebezpečí jejího umění svádět a cítili, jak ve mně roste touha. A tak zasáhli: „Je to pouhá škraboška, chce tě dostat na lopatky a odebrat ti mužskou sílu. Nevěř jí!“

Pomalů jsem je ztrácel z očí, když tu mě opět začala mazlivě pobízet: „Začni se už svlékat, druzí tě za tvůj zážitek budou obdivovat.“

Bleskově jsem si řekl: „Opak by byl pravdou! Cítil bych hanbu, kterou bych před nikým nemohl utajit.“

„Znovu tě vyzývám, můj milý! Zažij slast, kterou ti nabízím. Stydíš si to přiznat. Vidím, že už mi začínáš podléhat, to je zákon silnější osobnosti. Nemáme jen povinnosti, ale také práva. Použij svoji svobodnou vůli a pojď do mé náruče.“ Sáhla po mně, mě zasáhl blesk a já ztratil vědomí.

Když jsem se probрал, byl jsem sice otřesen, ale měl čisté svědomí. Můj duchovní průvodce řekl: „Polož se, budu o tebe pečovat. Prožil jsi děsivé věci, ale svěst ses nenechal.“

Cítím, že modlitba je pro duši tak nezbytná
jako potrava pro tělo.

Vlastně pro tělo není potrava ani tak nutná,
jako je důležitá modlitba pro duši.

Neboť tělo se potřebuje často postit,
aby zůstalo zdravé,
ale modlitební půst neexistuje.

Modlitby se v žádném případě nemůžete přejít.

Mahátma Gándhí

ZATRACENÍ NEEXISTUJE

Milované dušičky! Ze své duchovní vlasti jsem s sebou opět přinesl množství toho, po čem vaše duše touží: duševní klid, duchovní informace vedoucí k růstu, vzájemné lásce i lásce k Bohu, ke Kristu a k Božím poslům. Mír ať je s vámi!

Jsem šťastný a vděčný, že smím být opět s vámi. S radostí vlastní proudí síla mé lásky do vašich srdcí. Těší mě, že jsme společenství složené z nás i vás, obyvatel Země, a pospolu vysíláme myšlenky za mír, duchovní vzestup, harmonii a v neposlední řadě také za Matku Zemi a její přírodu. Mnohé je v nepořádku.

Přesto se duchovní svět pokouší u těch několika, které může obejmut, vytvořit takovou harmonii, jež je u nich možná.

Činnosti Božích poslů

Máme určitou strukturu, rozprostírá se v mnoha vibračně vhodných oblastech Země. Z ní čerpáme energii pro Matku Zemi, aby lidé měli stále ještě možnost se rozhodnout pro to, kvůli čemu sem přišli: pro duchovní pokrok a vzestup do krásné duchovní sféry.

Kdybychom vám řekli, kde tyto opěrné body jsou, žasli byste, jak obrovská energie musí udržovat Matku Zemi v jakési rovnováze. Vždyť Stvořitel chce umožnit co největšímu množství duchovních bytostí za všech okolností odchod, cestu do Boží říše. To je důvod, proč Matku Zemi udržujeme co nejdéle. Protože právě zde se nachází sídlo Satana. Disponuje mocným vyzařováním, a lidé – přinejmenším velká část – jsou proto jemu a dalším negativním silám podřízeni.

Takže dávejte bedlivý pozor, aby se to nestalo i vám. Na tom a jenom na tom záleží!

Abyste se nemuseli opakovaně vracet do pozemského života, snažíme se vás pozdvihnout a otevřít jasný náhled na život ve věčnosti.

Dnes mě prosili vaši milí duchovní průvodci, abych se vyjádřil k tématu, o němž někteří z vás, zejména ti noví, ještě nemají jasno. A pro vás ostatní to nebude pouhé opakování; poslouží k upevnění víry a důvěry v to, že my, Boží poslové, tu chceme oznamovat jen pravdu. Což také bez ostychu a bázně činíme.

Kdyby toto médium na Zemi žilo před několika sty lety, nebylo by dlouho člověkem. Ale v tomto časovém období, a to ještě relativně krátkou dobu mohou Boží poslové otevřeně a poctivě oznamovat duchovní pravdy. Médium není pronásledováno tak, jak tomu bylo před staletími.

Ódová síť

Je úžasné, jak devas a erzdevas dokázali s pomocí Krista a Božích poslů v době, kdy máme setkání, zvrátit počasí. Proč to bylo nutné? Protože jinak by se prostřednickova ódová síla, ektoplasma, kterou nám pokaždé daruje, rozplynula! Můžete si ji představit jako jemnou síť, která se v horku rozpustí. Zhruba od 25 teplotních stupňů již nemůžeme v tomto sále pracovat. Ne bez zadrhávání, chyb v předávání oznámení anebo špatné výslovnosti.

Kromě toho si dnes musím zvyknout na zvukové zařízení, které médium má. Proto zní můj hlas trochu jinak.

Podpůrné nástroje na cestě k Bohu

Všichni lidé, popř. duchovní bytosti, kteří odpadli od Boha a zase se díky svému poznání chtějí k Němu vrátit, dostali na svoji cestu mnoho podpůrných holí: pomáhá jim spravedlnost, zákon lásky, důvěra, že přijde pomoc. I my, Boží poslové, vás podpíráme. Takže všichni, co odpadli, mají mnoho podpůrných pomůcek. Mohou se o ně, někteří více, jiní méně, podepřít. Lišíte se tím, do jaké míry dokážete tuto podporu používat pro návrat domů, do říše lásky a světla.

Všechny odpadlé duchovní bytosti, tedy také inkarnovaní lidé, mají v sobě zakódovanou touhu se opět vrátit k výchozímu bodu svého bytí.

Na Zemi není lehké tyto podpůrné nástroje používat. Proto ti duchovní průvodce na cestě životem neustále do ruky podávají opěrnou hůl důvěry, spravedlnosti, lásky, duchovního pokroku a říká:

„Znovu se o ni opři. A zbav se také nízkých pocitů a myšlenek!“ I když to neslyšíte, tak vnitřně skrze inspirace se to děje téměř denně. To mi říkají vaši duchovní průvodci.

Žádné stvoření nemůže Boha urazit

Nás, duchovní bytosti, zejména duchovní průvodce, rmoutí jedno učení. Říká, že odpadnutí od Boha je nesmírná urážka Stvořitele.

To nás, Boží posly a duchovní průvodce, obzvlášť bolí! Energicky odmítám slovní spojení „urážka Stvořitele“! Není možné, aby Ho nějaké stvoření – ať to nejvyšší, natož malý pozemský člověk – mohlo urazit! Tvůrce je nade vším, co jeho bytosti konají nebo čeho se dopouštějí.

Stvořitel svá stvoření netrestá

Ale učení jde ještě dál; hovoří o „věčném pekle“. Když člověk ani nejvyšší duchovní bytost nikdy nemohou Stvořitele urazit, pak ani nemůže existovat věčné peklo!

Další tvrzení je trestání peklem. I to musím co nejdůrazněji odmítnout. Tvůrce svá stvoření nikdy netrestá! Slovo trest, popř. trest peklem sem byl vložen kvůli tomu, že autoři chtěli chránit svou moc, a lidem proto nahnat strach. Tím bohužel člověka zviklali.

Každá duchovní bytost má k dispozici lásku, moudrost a svobodnou vůli. Ty nám dal Stvořitel na cestu životem.

Tak třeba já: Z lásky k mému duálu jsem lidsky řečeno velmi ztratil na své duchovní úrovni a krásném duchovním životě. Ale udělal jsem to z lásky k bližnímu a také ovšem kvůli tomu, že se do „mých“ původních druhých sluncí můžu vrátit jen se svým duálem. Přiznávám čestně, byl to trochu egoismus, jak to nazýváte, ale i láska k bližnímu.

Řekl jsem důrazně: Bůh netrestá! Takzvané tresty peklem se spíše mění na pekelné utrpení působící v duši. Ve vaší slovní zásobě se vyskytuje pojem peklo. Já bych to tak sice nenazval, ale je to u vás vžitě. Z něho mají mnozí strach. Ovšem jedná se o satanskou sugesci, kterou pak lidé v tomto učení rozšířili.

Věčné peklo neexistuje

Ježíš nikdy nemluvil o pekle ve vámi zažitém smyslu. Sice řekl: „Bude tam sténání a skřípění zubů,“ ale termín věčné peklo nikdy

nevyslovil. Ani původní křesťané věčné peklo neznali, proto to ani nemohli dál předávat.

Původní evangelia byla napsána hlavně ve starořečtině. A v tomto textu o věčném pekle není nic. Proč se tedy objevilo ono slovní spojení? Protože Satan má obrovský zájem držet lidi na své straně. Ovládat je. Proto tento termín překladatelům vnuknul.

Tedy tu byly i odpovídající zájmy z lidské strany, a proto to mělo snadné - a tak se objevil výraz věčné peklo. Jak to přesně vzniklo? Vlivem řeckého slova εόν. Εόν užíváte pro velký časový úsek, ne však úsek věčný nebo věčnost. A tohoto slova zneužili tehdejší - a nyní mluvím zcela jasně - falsifikátoři. Z εόνu udělali věčné peklo.

Tato situace trvá dodnes. Sice, díky Bohu, trochu vybledla a věřící už vlivem znalostí a snažení se nejsou tolik sužováni strachem, že odpadnutím od Boha budou hozeni do věčného pekla. Kdo něco takového tvrdí - a nyní se musím vyjádřit velmi přesně - kdo toto vědomě tvrdí, škodí sobě a ostatním. Kdo to pouze lehkomyšlně opakuje nebo se tím nechá sugestivně ovlivnit, ten plnou zodpovědnost nenese. Když nám Stvořitel život daroval, pak nám ho nemůže odebrat! Protože pak by byl chybuující. Ale Bůh chyby nedělá. Proto žijeme věčně. V jakém stavu, to je náš problém.

Jak se velká část padlých duchovních bytostí dodnes chová, vidíte. Snaží se své sourozence stáhnout na jejich úroveň. Jsme sice jejich sourozenci, ale máme svobodnou vůli, takže jim můžeme odolat, a tím nezískat tentýž temný charakter. Sféry temna sice existují, jsou podmíněné éony, ne však věčnost. To by bylo špatné věřit, že Stvořitel některé určil pro život v blaženosti a jiné pro peklo.

Vnímám, že někteří v sále mají radost, že tyto pravdy slyší. Padá jim kámen ze srdce, že nemusí jako svobodné děti Boží navěky žít v prostorách temna. Milí sourozenci, přijměte toto oznámení jako radostné poselství! Zprávu, že jednou, za éony, se i my vrátíme zpět do našeho výchozího bodu, do lásky Stvořitele, do čisté lásky. Až budeme dostatečně čistí, abychom se mohli navrátit do čistých sfér slunečních stupňů.

Věčné peklo je omyl nezasvěcených, kteří toto učení povolali do života. **Člověk je negativnímu přístupnější než tomu, co je čisté a Bohem žádané. On to jako negativní vůbec nepociťuje!** Proto

musí vynaložit úsilí, aktivovat v sobě energie, aby se k duchovním pravdám dobral, zakusil je a nakonec v sobě upevnil. Vlastně je upevňoval opakovaně, protože se negativní síly snaží, aby tuto duchovní bytost opět dostaly do své sítě!

U těch, které už nasměrovaly, takže jsou jim podřízeny, se angažovat nepotřebují. Takový člověk stejně žije ze dne na den a odplyvá mu jeden po druhém. A kdo se zatížil, dostane se do temných sfér. Po-
byt tam však netrvá věčně, to zdůrazňuji.

Teprve až pochopí – to jsme poznali při rozhovorech s nevědomými bytostmi – když přijde lítost a vysvětlení, pak je misionářské duchovní bytosti provedou temnými sférami vzhůru. Tak půjdou všichni! Neboť Ježíš Kristus přišel a řekl: „Mám pověření od Otce všechny dovést domů.“

A není to časově omezené. Bude to trvat eóny, za něž vděčíme trpělivosti Tvůrce. Stvořitel by dokázal vše otočit: co je nahoře dát dolů, zaplavit vodou a bylo by to vyřízené. Má tu moc, ale dostal by se do rozporu se svými zákony, a to nelze. Proto má ve své nekonečné lásce a milosrdenství, to zdůrazňuji, věčnou trpělivost i s pozemskými lidmi.

Když jsme se tedy myšlenky strachu z věčného pekla zbavili, když se společně ze všech sil snažíme, pokud společně hlásáme slovo Boží na místech, jež jsme na Zemi vystavěli, pak plníme povinnost, kterou uložil Bůh Kristu. Tím mu pomáháme - způsobem, jakého jsme schopni - aby se mohli sourozenci navrátit domů. Abychom se tam mohli vrátit my všichni.

Láska je nejvyšší síla a moc ve vesmíru! Jedno, zda jsme nízko či vysoko vyvinutí, láska nás všechny doprovází. Jeden je pro ni zralejší, další méně a třetí o lásce nechce nic vědět. Ale my, Boží poslové, oznamujeme to, co víme.

O výroku apoštola Pavla

Nakonec zmíním ještě Pavla. Privil: „Nežijte svůj život v pozemském učení tohoto eónu, neboť my předáváme učení pro budoucí eóny, jež Stvořitel stanovil před dávnými časy. Důležité je přistoupit právě na toto jediné a k jinému se neuchylovat.“ A my, Boží poslové, z něho vybíráme. Oznamujeme pravdy, které jsou pro vás a pro mnohé další schůdky, po nichž se stoupá domů.

Potřebujeme čekat na eón, který Otec předurčil pro očistu Země? My máme svobodu a pověření vám nabídnout pomoc dřív a dřív vás zachránit.

Kristus řekl: „Přijdu jako zloděj v noci.“ Konec tohoto eónu, této časové periody nezná nikdo. Jenom sám Otec, neboť On tak před eóny stanovil.

My všichni, milí sourozenci, nepotřebujeme čekat, až bude Země očištěna. Vyhne se nízkým vibracím planety, ve které Satan žije a stále se vás pokouší stáhnout dolů. My nečekáme a už nyní jdeme cestou ke světlu, pravdě a věčnému životu.

A já volám: Nemějte strach! Jste světlo Země, jež má osvítit další sourozence. Přineste jim harmonii, mír, duchovní pokrok a zejména lásku!

Matko Marie, prosím,
zachovej mi srdce dítěte,
srdce čisté a průhledné jako horský pramen.

Vypros mi srdce prosté,
které neživí v sobě smutek ani hořkost,
srdce něžné a soucitné,
srdce věrné, které nemyslí jen na sebe,
které nezapomíná na žádné dobrodini
a nevzpomíná na žádnou křivdu.
Dej mi, Matko Marie, srdce tiché a pokorné,
které miluje a nečeká na odměnu,
srdce velké, nikdy nezoufající,
které neochlazuje žádný nevďek
a neunavuje žádná lhostejnost,
srdce ve všem hledající slávu
a radost Ježíše Krista.

Amen.

BUĎTE OSTRAŽITÍ

Je důležité, abyste si před letní pauzou uvědomili, jak nutné je zůstat na cestě lásky a pravdy. Byli jste často varováni před pokušelem. Mnozí, o kterých jste byli přesvědčeni, že pevně zakotvili v duchovní rodině, z ní své kořeny vytrhli s tvrzením, že je na čase ji opustit. Zpočátku se radovali z informací, chtěli mnohé prožít a čerpat z moudrostí Otce a Jeho lásky. Byli naplněni a šťastni.

Ale pak přišlo to, o čem je člověk přesvědčen, že jemu se stát nemůže. Pokušitel mu namluvil, že může ještě výš, že toho zná a znamená víc, že může čerpat lepší vědomosti než ostatní. A tak byl z duchovní rodiny odlákán.

Pýcha vše smete, proto jste přistáli na planetě pokání. Pýcha vás odvádí od toho, abyste jednali jako Matka Marie - v pokoře, pokoře. Jak často ji vás učila, jak často vás napomínala. I Jidáše varovala. Marně.

Nyní vás varujeme i my. Buďte obezřetní, nenechte se zahnat tam, kam nechcete. Nevyvyšujte se nad těmi, kteří ještě neslyšeli to, co vy.

Máte před sebou letní dobu odpočinku. Nezapomeňte během něho na pokoru, na onu krásnou květinu, jež vám tak často byla kladena na srdce. Nehleďte, jak to vypadá jinde, držte se pevně toho, co máte. Každý je obdařen dle zásluh, ale vůle musí vyjít od něho. Být moudrým člověkem a zůstat na správné cestě, v tom je vaše velikost!

Aby vás Vykupitel osvobodil z nadvlády protikladu, vzal všechno na sebe. Máte tedy kolem sebe světla, snažte se jím také stát, ať vznikne velký plamen pomáhající slabším.

Nikdo není odolný vůči pokušení a lákadlům. Analyzujte proto každý svůj den, zvažujte, zda jste jednali z duchovního pohledu správně a chyby a disharmonie hned napravujte.

Pijte z vína lásky, jezte z chleba milosrdenství a buďte vedeni láskou Pána. On vám žehná. Amen.

POSPĚŠTE SI S OČISTOU!

Milí přátelé!

Byli jste poučeni, hodně jste toho pobrali. Pozoroval jsem vás – mnozí seděli se zavřenýma očima, aby je nic nerozptylovalo, zpracovávali to, co poslouchali.

Pracujte na sobě! Nevíte, kdy udeří vaše poslední hodina, proto buďte pilní, poněvadž někteří z vás mají na sobě velkou zátěž, kterou stále vláčí s sebou, přestože by bylo lepší ji odhodit. Nevěřte, že musí jít vše podle vás.

Milujte ostatní, odpouštějte těm, co vás zranili. Život není lehký. Máte toho hodně, co jste si na sebe v minulých životech naložili.

A já prosím: Pospěšte si s očistou! Nedomnívejte se, že máte před sebou spoustu let. Odhoďte ze sebe vše, co můžete. Vší svojí vůlí se snažte co nejrychleji v sobě uklidit všechno, co tam nepatří. Duše má zářit, zářivá má i odejít.

Nejste nevědomé duchovní bytosti, víte, že jen na vás záleží, kam půjdete. V životě bojujete často s jinými. Začněte ale duchovní boj se sebou!

Přeji vám k tomu sílu a Boží požehnání. A ještě mi bylo pošeptáno: hlídejte svůj jazyk! Amen.

Hluboko v nás se nachází Boží jiskra - nevysychající zdroj života. Impozantním způsobem prozařuje světlo Kristovo.

Obě tyto energie svým světlem stimulují člověka k neutuchající snaze zvládat pokušení a nekonat zlo.

Josef z Nazaretu

SÍLA ZVYKU

U vás lidí jsou zvyklosti předávané z potomka na potomka. Týká se to víry, náhledu na život nebo stereotypů denního chování. Bohužel to často bývá překážkou vzestupu. To, co vám otcové předali a co chcete rozvíjet dál, nemusí být vždycky správné. Vaši předkové měli pevnější víru, vírou byli prostoupeni, ale často slepě důvěřovali. Žili tradicemi, které předávaly instituce. Mnozí dokonce díky tomu trpí na onom světě ještě dnes. A toho vás chceme uchránit.

Abych se vyjádřil srozumitelněji: Duchovní svět - vaši nejlepší přátelé a služebníci včetně vašich strážných andělů - jsou neustále potlačováni, takže duchovní pravdy můžeme předávat pouze na pár místech tohoto světa.

Bojuje se proti nám, lidstvo je ovlivněno státními institucemi, které se ho údajně snaží zachránit, nechce znát pravdy ani světlo. Ale neodpověděl Ježíš Pilátovi, když mu řekl, že má nad ním moc: „Neměl bys ji nade mnou, pokud by ti nebyla dána shora.“?

Pro nás je až deprimující, že lidé žijí ve svých zvyklostech i nyní; nechtějí se namáhat a hledat pravdu. Největší zájem na tom, aby lidé takto žili, mají negativní síly. Ty mlží, zatemňují a snaží se odstranit jakoukoliv možnost projevu zbožného člověka. Bojují i proti nám, kteří jasně říkáme: „Milý bratře, milá sestro, radíme ti, přijmi naše pravdy, udělaš velký krok k Bohu blíž, blíž ke Světlu a pravdě!“

Mnozí z vás se ptají: „Co tedy mám změnit, odložit?“

Tak například: Vaším zvykem je, že na nás přes den nemyslíte, nezařazujete existenci duchovního světa do svého denního života. Někteří vůbec, jiní jen ráno nebo večer. A přesto při vás díky vašemu duchovnímu průvodci stojíme. Jste zaujati denním životem, zaměstnáním, ale tehdy nemůžete získat inspiraci nebo popud se přiblížit Bohu. Buďte prosím vědomá dítka Boží! V mládí jste slýchávali o andělu strážném, ale buď jste tomu nevěřili, nebo jste to nepochopili. A tak radím: Myslete na něj často! Budete mít z toho užitek!

Jiný příklad: Zapomeňte, že jste vázáni na určité modlitby nebo že se je musíte učit zpaměti. To dětem říkají mnozí otcové i matky.

Otčenáš je výjimka, v něm je zakotvena prosba za vědomý denní život. Ale samotné odříkávání je málo, tak se nemá modlit! Máte při něm jinak myslet, dotknout se toho „vyššího“, probudit v sobě Boží jiskru. Pouhé odříkávání modlitby znamená odevzdávání své síly těm negativním. Myšlenkové pochody se dají změnit. Jen tehdy můžete denně čerpat sílu. Tělu dáváte, co potřebuje, protože se o to hlásí, ale duši mnozí nechávají hladovět. A to nás bolí.

Další rada: dříve než něco vyslovíte, naučte se to promyslet. Změňte své návyky. Ve chvíli, kdy hodláte vyslovit něco, co jinému ublíží, zburcuje vás váš duchovní průvodce a do vědomí vám pošle: „Řekneš něco nesprávného a vznikne mezi vámi pouto, které pak můžeš napravit pouze omluvou!"

Změnit způsob myšlení je těžké. Rozpoznejte pravdu, říkejte pravdu, žijte pravdu – pak budete pravdu přijímat, pravdu i k vyššímu duchovnímu vědomí.

Přezkoumejte postoj k životu a budete překvapeni. Jen tak se můžete zbavit síly zvyku. Temní vás chtějí v zajetých koleích ponechat a vy to budete mít po odchodu těžké! V nadzemí totiž probíhá vývoj mnohem pomaleji.

Pokud se zjemňují vibrace duše, začnou se zeslabovat magnetické proudy vedoucí k opakovaným zrodům na Zemi. V takovém případě se kolo znovuzrození zastavuje. Osud pro Zemi je smazán, přitažlivost do pozemského bytí přestává existovat. Však víte, že platí: podobné přitahuje podobné i podobné vytváří.

Tehdy se duše probudí ve vyšším stavu vědomí, šťastna, že opustila hrubozrnnou vývojovou periodu.

Josef z N

NEVĚDOMÁ NOVINÁŘKA

Nyní promluví bratr Josef pár slov se ženou, která má utkvělou představu, jak chce žít. Ale bude těžké ji přemluvit. Jako novinářka je lstivá a má spoustu výmluv. Uvažuje rozumově, a tak nebude moc ochotná s Josefem souhlasit. Bude se hodně ptát, to prostě novináři na Zemi dělají. Ale, milý bratře Josefe, budu tě inspirovat a misionářské duchovní bytosti budou zase milou sestru držet na uzdě. Bylo by dobré, pokud by získala důvěru k hodnotám duchovního učení, a ne k závěrům pozemské vědy. Abychom byli úspěšní, je důležité předávat duchovní vědění láskyplně.

Děkuji za pozornost! Bratře Josefe, jen žádnou starost, potíže existují, ale společně je překonáme!

V = vedoucí rozhovoru jménem Josef D = duchovní bytost

D: To je nesmysl! Nesmysl, co říká! Vždyť já jsem absolventka žurnalistiky! Mluv, jak chceš. Ale věř mi ty!

V: S kým mluvíš?

D: Přece s tebou! Kdo jsi?

V: Jsem mluvčí jedné skupiny, která ti naslouchá. Byla jsi k nám přivedena.

D: Přivedena, přivedena!

V: Vyprávěj, jak jste se sem dostali!

D: Já šla dobrovolně, ale tamti do mě kopli!

V: To však není pěkné vysvětlení pro tvůj příchod!

D: Ale já to cítila jako kopnutí. Nesmíš být hned šokovaný! My novináři takové slovní obraty používáme.

V: Přišla jsi z nějakého důvodu.

D: A nepřišla jsem sama. Je nás přibližně šedesát, ženy i muži, všichni žurnalisté. Žurnalistikou rozumím zpracovávat to, co čtenáři rádi čtou.

V: Ano, ale -

D: - vím, na co se chceš zeptat, můžu do tebe nahlížet! Ne, nemusí to být vždy úplná pravda, může být i zkreslená!

V: A to se smí?

D: Smí, nesmí! Záleží na financích, které se tím vydělají, a na pověsti osoby! Myslíš, že kdybych byla nějaká zahradní novinářka, která rozmlouvá s fialkami, že by to mělo smysl?

V: Ale ty nesmíš lhát, máš přinášet pouze pravdu!

D: To nejsou lži, já napíšu jen to, co říkají politikové, umělci či kněží! Já to jen opíší!

V: Myslíš, že tě to nezatížilo? Nevadilo ti, žes lhala?

D: Zákon říká, že žurnalistika je svobodná.

V: Ano, ale existuje také hranice etická, morální! Nikdy jsi o ní neslyšela? Byla jsi věřící? Věřila jsi v Boha?

D: Byla jsem tomu velmi, velmi nakloněná. Když jsem měla například psát o nějakém kardinálovi nebo biskupovi, jednou dokonce o návštěvě papeže, tak to jsem byla velmi vnímavá a psala pravdivě.

V: Ale to jsi dělala kvůli své ješitnosti.

D: Ješitnosti? Zištnosti! Každý člověk přece musí žít! A čím více luxusu, tím lepší je život!

V: Existuje důvod, proč tě sem přivedli! Určitě jsi přišla s doprovodem, je tu také jeden světlý. Zeptej se ho, proč tě sem přivedl! Rozhlédni se, kde teď jsi!

D: Všechny vás vidím.

V: Rádi si tě poslechneme.

D: Chci rozehrát svou novinářskou hru!

V: Jenže už nejsi živý člověk!

D: No tedy!

V: Podívej se na sebe dolů! Nejsi teď žena, novinářka. (Pozoruje tělo mužského prostředníka)

D: To jsem ale bledá! Jak je to možné?

V: Přivedli tě, a abys nám něco řekla, dali do těla. Pak ti můžeme pomoci!

D: O takových tricích jsem ještě neslyšela!

V: To má však důvod! Určitě jsi toužila, aby se něco ve tvém životě změnilo. Jinak byste sem nepřišli, ty a tvoji společníci!

D: Můžeš mi obstarat pudřenku, abych se upravila?

V: Ne, nemůžu.

D: Jsem tak bleďá. Říkáš, že nejsem už živý člověk.

V: Zeptej se svého průvodce. Určitě ti řekne, proč jsi sem byla přivedena.

D: Bojím se.

V: Nic ti neudělá, je to bytost světla! Ten, co vedle tebe stojí, ten tě sem přivedl.

D: A kdo je tenhle? Také bytost světla?

V: Který?

D: No ten, ve kterém teď jsem!

V: To je prostředník, médium. Ten mi pomáhá. Protože už nejsi člověk z masa a kostí, zapůjčuje ti své tělo a mluvicí orgány, abys nám mohla vyprávět o svém životě. Přitom se máš něco naučit.

D: Proč monsignori, biskupové, kardinálové nikdy o něčem takovém nemluvili?

V: To je jejich problém. Oni o tom slyšeli, neboť každý dostane na Zemi možnost hledat, slyšet, vidět. Přišli jsme sem, abychom se osvědčili, protože jsme všichni padlé bytosti. Pokud bychom nebyli, nebyla by tato pozemská návštěva nutná.

D: Ty tomu říkáš pozemská návštěva?

V: Ano.

D: To je mi ale novinka!

V: Podívej, Země je planeta učení a napravování. Můžeme se tu učit a duchovně se pozdvihnout, protože jsme se kdysi prohřešili. Klesli jsme hluboko, ale díky Ježíšově pozemskému životu a jeho dalším aktivitám jsme dostali možnost se znovu dostat tam, odkud jsme padli.

D: To ale s racionalismem nemá nic společného.

V: Ne, to nemá a se žurnalistikou už vůbec ne!

D: Kam jsem se to jen dostala! O tomhle jsem nikdy neslyšela. Ovšem, teď musím použít zbraň pravdy.

V: Ano?

D: Upřímně řečeno, my všichni, co jsme tady, jsme vedli nevázaný život, tak to prostě u novinářů je. Den byla noc a noc byl den. Však víš, že když se osobnosti objeví, musí být novinář vždy u toho.

V: Ano, dál!

D: A jednoho dne byl u toho i tenhle.

V: Kdo tenhle?

D: Tenhle zářivý muž nebo žena, nevím. Co jsi? Muž? Žena? ... Je to prý misionářský anděl.

V: Tak se zeptej misionářského anděla!

D: Jednoho dne stál před námi a za ním zástup. A každý z bíle či světle oděných na nás mluvil. Každý na svého chráněnce.

V: Řekl, tvůj zhýralý život skončil.

D: Ne! „Můžeš se rozhodnout,“ řekl, „jestli chceš zhýralý život vést dál, nebo zda chceš postoupit. Přivedu tebe a vás ostatní tam, kde se dozvíte pravdu. Ale ne pravdu žurnalistiky a racionalismu, ale pravdu duchovní.“ To mě zaujalo. Pro něco nového jsem vždy otevřená.

V: Měla jsi dost zhýralého života a řekla sis, že bys chtěla žít lépe!

D: Namalovals mi do obličeje bílou barvu a řekl, že už nejsem živý člověk. Té bílé barvy se chci zbavit. Řekni mi, jak to udělat!

V: Přivedli tě sem - máš upřímně z celého srdce litovat toho, cos ve svém pozemském životě činila. Pak tě s tvými společníky odvedou do duchovní školy.

D: To tak!

V: Ano, zažiješ změny.

D: Krátce ti něco povím! Byla jsem v dobách Dollfusse jednou z jeho hlavních novinářek. Ale později v době mezi válkami to bylo velmi nepříjemné, jak víš.

V: Ano.

D: Dollfuss byl vyřízen, zastřelen.

V: Ano, byl odstraněn.

D: I já se stala terčem. Jedné noci jsem se dozvěděla, že jsem také na seznamu. Protože jsem měla vztah k Dollfussovi a dobře o něm psala. Tak jsem utekla, ale daleko se nedostala.

V: Kam jsi utekla?

D: Chtěla jsem do Švýcarska.

V: Hm! A tam tě -

D: - vytáhli mě z kupé a vyhodili z vlaku. Nehoda!

V: A byla jsi mrtvá?

D: Mrtvá jsem nebyla.

V: Ležela jsi vedle kolejí?

D: Ano!

V: A teď se tam pořádně podívej! Co se pak stalo? Tys tam ležela a potom se něco stalo? Někdo přišel.

D: Ne, ne, tak to nebylo! Přiběhl nějaký pes a štěkal na mě, na tělo samozřejmě.

V: Ano.

D: Já přihlížela. Pak přišel pastýř s několika ovci, bylo to na venkově.

V: Ano.

D: Ovce mě očichávaly. A pak bili na poplach. A přišli z dálky takzvaní –

V: - vesničané.

D: Ne! Vesničtí četníci. A když mě otočili, poznali mě.

V: Aha!

D: A najednou jsem stála vedle a někdo mě zezadu zatahal. Byly to světlé bytosti jako tady ty. A řekly: „Už zde nemáš co dělat! Tvé tělo nejde opravit. Pojď s námi!“ Když jsem to slyšela, upadla jsem do bezvědomí. Později mi řekli, že se mnou letěli nahoru či dolů, nevím kam. Každopádně jsem byla pryč z pozemského života.

V: Vzali tě s sebou.

D: Správně. A na základě mého velkého temného úspěchu na Zemi mě vzali tam, odkud mě před chvílí vytáhli.

V: Vidíš, byla jsi odtud vyzvednuta světlými bytostmi!

D: Ano.

V: Co ti slíbili, když s nimi půjdeš?

D: Výslovně mi řekli: Může ti pomoci jen ten, kdo tě poučí ve jménu Božím.

V: Ano, to znamená, že ti může být pomozeno, když řekneš: „Lituji z celého srdce své negativní novinářské práce -“

D: - temné -

V: „- Moje špatná práce, zkreslené a nepravdivé zprávy jsou proti mému lepšímu vědomí.“

D: To bolí!

V: Jen tak můžeš očekávat změnu tvého současného stavu. Jestliže lituješ svých činů, pak tě může světlý vzít s sebou a pomoci ti. Ale musíš upřímně, ne povrchně litovat svých činů!

D: Musím toho hodně napravit.

V: A nechceš?

D: Chci, ale jak?

V: Musíš říct: „Půjdu s tebou. Uznávám, že jsem se nechovala správně. Lituji toho z celého srdce a Boha prosím o odpuštění!“ Pak ti pomůžou. Ale první krok musíš udělat ty sama!

D: Důvěřuji vám. Jsem kvalitně vzdělaná, myslím racionálně, mé myšlení je orientováno do budoucna. Ano, ale...

V: Uvažuješ rozumově.

D: Umím dobře plánovat, umím toho mnoho.

V: Máš velké znalosti, přesto musíš pokorně říct: „Důvěřuji průvodci světla, který sem přišel a který by mě a mé přátele rád vzal s sebou. Lituji svých novinářských prohřešků.“ Když to řekneš, pak on tě vezme s sebou a potom se mnohé změní. Ale první krok musíš udělat ty!

D: Můj domov byl všude, kde se něco dělo. A teď se mám nastěhovat někam, kde není nic takového?

V: Bude ti tam podle tvých schopností přidělena práce, která ti bude dělat radost.

D: Tak dobře.

V: Ale musíš udělat první krok a říct: „Lituji a jdu s vámi.“

D: Byla jsem taky trochu namyšlená!

V: Bude ti odpuštěno.

D: V to doufám! Musím jen najít vhodná slova, v této oblasti nejsem zběhlá.

V: Pak popros Boha za odpuštění a oznam svoji ochotu přijmout, co se ti nabízí!

D: Vlastně už teď je mi líto, že jsem vždy nepsala pravdu, že jsem tolik

—

V: - sváděla jsi druhé k špatnému? Přemýšlej! Máš toho litovat! -

D: - že jsem se vyvyšovala. Že jsem začínající novináře odstrkovala. To se cítíš, víš? Jestli tohle všechno musím napravit, pak mám celou věčnost co dělat!

V: Velmi dobře ti rozumím. Teď vidíš, že to nebylo správné!

D: To mi nepřineslo žádné dobré ovoce.

V: Ne, nepřineslo.

D: Nechci tě už zdržovat. Děkujeme vám z celého srdce! A nyní přijde ještě to podstatné: Společně prosíme našeho – jak se jmenuje? Stvořitele?

V: Nebo: Boha prosíme za odpuštění.

D: Pane Bože, často jsem tě popírala. Ale teď to vidím, neboť nakonec každý člověk jednou uzraje směrem blíž k Tobě. A toto zrání díky zdejšími přátelům, díky přátelům světla šlo rychleji, než jsem si myslela. Plná vděčnosti důvěry ve slova bratra a slova tohoto světlého Tě prosím, odpusť mi mé slabosti! Prosím Tě za odpuštění a upřímně lituji, že pravda nebyla na prvním místě, když jsem psala černým inkoustem. Prosím, odpusť mi! Tento bratr řekl, že snad jednou zase budu moci ve svých schopnostech ... Možná má duchovní říše i s novinařinou co do činění. To bych byla ráda, dala bych se na čestné, upřímné a pravdě věrné psaní. Prosím o odpuštění, udělám, co chcete! Slyšela jsem, že se u vás říká Bůh budiž pozdraven. Je to pravda?

V: Ano.

D: Jsem totiž velmi chápavá.

V: Ano, jsi velmi obratná a litovala jsi, a tím jsi sobě a svým společníkům pomohla.

D: Nepotřebuji už bílou barvu a nepotřebuji ani barvit tenhle obličej. Já nejsem ten(prostředník)..., ale já jsem já. A nyní půjdu s ostatními.

V: Ano.

D: A teď dávej dobrý pozor, co udělám! Byla jsem totiž poučena. Udělám to takhle - (Duchovní bytost zvedne ruce do výšky a opustí půjčené tělo média.)

Mír ať je s vámi! Nejprve ti děkuji, milý bratře Josefe, děkuji všem, kteří pomáhali. Bylo to trochu těžké, místy zábavnější.

Život této sestry měl být jiný: Měla se stát v této inkarnaci médiem. Rodinné okolnosti nebyly přiměřené, doba nebyla dobrá, každý se musel ohánět, jak vy říkáte, aby si vydělal na chléb. Ale po duchovní

stránce byla škoda, že sestra zakotvila tam, kde věřila, že si vydělá na živobytí. Ani to není ostuda! Ale promeškala úkol, nestala se dobrým médiem, ztratila mnoho času a možnost vzestupu.

Doufám, že bude moci něco pro duchovní říši vykonat, že časem bude moci inspirativně působit na otevřené lidi jako duchovní průvodce nebo jako vedoucí bytost. Uvidíme.

Jedno můžu s klidným svědomím říct: opět jste poskytli mnoho lásky a za to vám s velkou radostí děkuji.

Stesky Nejsvětějšího Vykupitele

Věčný jsem a nehledáte mne!
Všemohoucí jsem a nebojíte se mne.
Milosrdný jsem a nedůvěřujete mně.
Spravedlivý jsem a nectíte mne.
Cesta jsem a neznáte mne,
Světlo jsem a nevidíte mne,
Pravda jsem a nevěříte mně,
Moudrý jsem a neposloucháte mne,
Život jsem a netoužíte po mně,
Učitel jsem a netážete se mne.
Bohatý jsem a neprosíte mne,
Krásný jsem a nemilujete mne,
Šlechtný jsem a nesloužíte mně,
Dojdete-li zatracení, nestěžujte si na mne!

na zdi katedrály v Sedlci u Kutné Hory

HARMONIE MEZI LIDMI A PŘÍRODOU

Harmonie mezi lidmi

O harmonii mezi lidmi jsme hovořili často. Víme, že s ní máte problémy i ve vlastních skupinách. Každý jste jinak založený, různě vyzařujete, víme i to, že zde nesedí žádní andělé – to byste nebyli na této planetě pokání. Každý z vás má v sobě něco, co musí odložit, ze sebe vyloučit. Proto se ale nemusíte od sebe odvracet!

Milé děti, pokud vám na někom něco vadí, prostě Otce, abyste mu směli pomoci odstranit to, co sám nedokáže. Chybičky máte všichni, věřte mi! Proto se duchovní přátelé snaží přivést vás k sobě, připomínají vám, co jste si předsevzali, než jste vstoupili do tohoto života, a co je váš cíl. Víme, že to není pro vás jednoduché, ale zvolili jste si tuto cestu! Proto prosím po ní jděte a nezapomínejte na ni!

Harmonie mezi člověkem a přírodou

Harmonie má vládnout i ve vztahu člověka k přírodě. Řeknete: „Toto je planeta pokání – tu je něco špatného, tam zase nedobrého.“

Samozřejmě, protiklad nechce, aby Země byla pro lidstvo prospěšná! Promyslete si to. Kdo chce, aby se tu vyskytovaly nedobré věci? Je to člověk! Vy si však řeknete: „Země nemůže být dobrá, když je zde temno neustále na tahu.“ Ó, moji milí, je ve hře, ale jen když ho hrát necháte!

Dobrotivý Otec stvořil Zemi nejen pro to, aby zde lidé zažívali temné zkoušky, ale také, aby se jí mohli těšit! Však se podívejte, jak nádherně šumí stromy, tetelí se listy, a jak krásné jsou plody, které na nich zrají! To je něco, před čím musí člověk padnout na kolena a říci: „Bože můj, jak je nádherné to, cos stvořil!“ Dal tomu duši, která zdobí to, co člověk nezničil. Běžná travina i prostá kvítka vás mají těšit.

Kolik lidí prožívá nádhru přírody? Procházejí či spíše projíždějí slepě krajinou a vůbec si ji neuvědomují. A léčivé rostliny? Jak málo lidí je zná, sbírá, vnímá a má rádo. Říká se: Kam vneseš lásku, dostaneš ji tisíckrát zpět. Proč se jen někteří cítí v nedotčené přírodě dobře a říkájí: Za pár dní mě tady posílily prožitky krásy a radosti.

Ano, děti, toto všechno lidé mohou mít, ale bohužel jsou nevšimaví. A řeknu vám, všechny elementární bytosti pečující o přírodu jsou šťastné, když od vás dostanou dotek lásky a pozornosti. Pomyslí si: Je s námi spojený, vnímá nás a ví, že se snažíme lidem pomáhat. Láska člověka jim dává sílu a pomáhá k vzestupu, neboť i oni jsou stvoření Boží. Jsou to vaši malí bratři a sestry, podobně jako živočichové.

Jak málo lidí má vztah ke zvířatům. Nemyslím lvy, tygry, ale ptáčky, co zpívají. Rozumíte jim, když děkují Bohu? A pokud jsou v tísní, víte, že jim máte pomoci? I sebemenší brouček má svůj úkol a chce ho plnit. Uvědomujete si to? Děkujete mu? Vy vlastně nevidíte, neslyšíte. Nevnímáte bzучení včel. Med jim vezmete, protože za něj dostanete peníze. Tak to bohužel, přátelé milí, na Zemi chodí - člověk si neváží hojnosti dané Bohem.

Přírodu nelze ničit či do ní zasahovat, radí vaši duchovní průvodci! Uvědomte si, takové chování vás zbavuje ochrany! Kácení stromů, zužování toků vod apod. Neměli by se lidé raději trochu omezit?

Dříve museli mnohem víc pracovat, ale práce je těšila. Nedostávali za ni mnoho, o to více prožívali odměnu niternou. Proč to nechápete? Co děláte s volným časem? Přemýšlíte? Prožíváte? Nebo se oddáváte vášním, kolem nichž se nyní točí svět – peníze, peníze, mamon? Víme, že je k životu také potřebujete, ale to zásadní, duchovní, potřebujete víc.

Bud'te proto vděční, že jste našli cestu, která vám umožňuje nás pochopit: nezapomínat, že jste dítka Boží, a být vděční. Pohlédněte na nádhernou přírodu – byli byste schopni ji stvořit? Potíže, milé děti, máte proto, abyste jimi mohli růst.

A tak říkám: Děkujte Bohu každou hodinu, prostě o sílu, abyste porozuměli, oč na Zemi vlastně jde! O to prosím Všemohoucího také já. Amen.

Největší nemocí je být smutný,
nedůvěřovat Pánu
a zároveň mu chtít vnutit svoji vůli.

Jan XXIII

DUCHOVNÍ BYTOST DUNAJE VYPRÁVÍ

Když řeknu, že všemohoucí Bůh myslel na vše, je to špatně vyjádřeno. Tak to říkáte vy. Skutečností je, že díky všudypřítomnosti Boží je vše, co se na tomto světě v Jeho jménu odehrává, promyšleno. Vše je nádherná harmonie. A tak je skutečností i to, že já, „nicotný“ – v porovnání s jinými, velkými – jsem součástí proudu Dunaje, od jeho pramene až po ústí. Jsem s ním, jsem v něm, smím ho společně s přáteli chránit.

K vám nás sem přitáhla skutečnost, že jste se o této řece zmínili. Víte, máme radost, když smíme mít kontakt s lidmi, kteří mají vznešený a nádherný cíl, když zažíváme, že na nás myslíte a nejsme pro vás pouhou řekou - někdy kalnou, jindy čistou. Že do proudu vody vkládáte svou lásku.

Proto jsme směli k vám přijít, abychom vám pověděli o naší úloze.

Naše síly jsou samozřejmě omezené, pokud jde o vliv na lidi. Nenechají přírodu přírodou, vody nutí téct jinudy. Přesto se snažíme, aby, pokud nám neublíží ještě víc, ani z takových zásahů neutrpěli škody.

Lidé jsou bytosti, jež jsou schopny myslet a cítit, ale které se upsaly hlavně hmotě. A právě ty hlavy, které lidé nazývají vědci, se odnaučily kromě racionálního myšlení cítit lidsky. Neumějí jako prostí lidé myslet srdcem, a často přehlédnou, že velikášství lidstvu neslouží.

Milé děti, prosím, nemyslete jen na sebe, myslíte také na přírodu. Náš Otec stvořil úžasnou krásu a dal vám ji.

Prožívejte každý sebemenší kousek přírody, nasajte ji do sebe - uzdraví vás. Jste požehnáni, protože jste ještě schopni vcítění, prožívání harmonie a v panenské přírodě jste schopni se stát jiným člověkem.

Lidskou přítomnost zažívám často a je mi líto těch, kteří se odklonili od přirozeného bytí a schopnosti prožívat krásu.

Jsmo jedno – člověk a příroda.

Navažme spolu znovu kontakt. Já vám dodám sílu a vaše oči budou opět zářit z prožitku krásy přírody.

O EVROPSKÉ UNII

Chtěl bych se nyní vyjádřit k tomu, co se odehrává na Zemi. Termín „odehrává“ je špatný. Není to hra, jedná se o vážnou záležitost.

Vrátím se k předchůdci bratra Otta: k bratru Ottu Eliasovi. Ten má na oné straně se svou milou ženou dobrou pozici a také pomáhá rozšiřovat duchovní pravdy. Stalo se to v tamním velkém sále a on se nemohl udržet vzhledem k tomu, co se děje na Zemi. Tehdy se zeptal Emanuela, který rád podával informace, protože měl vyšší postavení a také to s lidmi mnil dobře, zejména s milým bratrem Ottou. Tehdy se ho bratr Otto zeptal: „Co myslíš, co je EU?“ Emanuel odpověděl: „Babylonská věž.“ Že se babylonská věž zhroutila, mnozí nebo všichni vědí. Přemýšlejte o tom!

Nevěřte všemu, co pozemští lidé vyprávějí! Důvěřujte raději Stvořiteli, Kristu, vedoucím mocným bytostem, Josefu z N. a Marii, důvěřujte také Božímu duchovnímu světu, který vám říká pravdu, přestože není vždy úplná, neboť mnohé byste ještě nepochopili. Ale babylonské věži, té důvěřovat nemáte!

Děkuji vám. Rád bych však zároveň řekl „Díky“ našemu Tvůrci za setkání na Zemi. Za setkání, které vám zase přineslo kousek lásky, duchovní vhledy a také pravdy. Děkuji, že jsem je směl vyslovit, a děkuji, že po letní pauze budu smět zase sloužit ve společenství. Domluvil jsem to se svým duálem. Jsme už o kousek dál a ona řekla, že by také jednou se mnou ráda přišla. Odvětil jsem, že to ještě není možné, neboť na Zemi musí být přísná kontrola myšlenek, pocitů, oční kontrola, kontrola sil. Jinak se padne. Vysvětlil jsem jí to na několika situacích. Totéž platí pro vás: Prosím, stále kontrolujte, zda za něčím nejsou úklady! Milujte svého Stvořitele nade vše a také svého bližního! Jestliže tak činíte, pak skrze Krista, našeho Pána, zachráníte svou nesmrtelnou duši pro duchovní říše! Amen.

A využijte, prosím, čas. Krátí se! Děkuji!

POZEMSKÝ ŽIVOT MATKY MARIE

z archivu Pavly

Matka Maria je pro lidstvo symbolem mateřské lásky, jejíž hloubku, krásu a sílu nelze ničím převýšit a zničit. Tak jako přinášela v době svého života na Zemi všeobětující lásku své rodině a spolužijícím, přenáší ji dnes na veškeré lidstvo, jemně pomáhá, jež chrání a snaží se ho láskyplnými slovy přivést na cestu návratu k Tvůrci. Čím více se planeta Země blíží konečné době svého kosmického pročištění, tím častěji předává Matka Maria národům Země poselství lásky a záchrany pro nadcházející přítomnost i budoucnost.

Nejznámější místa jejího zjevení - La Salette, Garabandal, San Damiano, Eisenberg, Heede, Heroldsbach, Fatima, Montichiari nebo Medjugorje - ukazují lidem cestu k morálnímu a duchovnímu růstu. Méně známé jsou její četné projevy čistým pozemským duším, které je nezveřejňují ze strachu před útoky nevěřících jednotlivců, ale i institucí, protože se vymykají platným dogmatickým názorům. Mnohé předpovědi Matky Marie se již splnily.

Uvádím jako příklad sdělení o tom, že Rusko bude volné a najde cestu zpět ke Kristově nauce Lásky. Když jsme tuto pravdu v roce 1986 přijímali, téměř každý z nás pochyboval o jejím uskutečnění. Brzy však se tak stalo.

I v budoucnosti chce Matka Maria přinášet zesílenou pomoc planetě Zemi, zejména národům, jejichž duchovní vývoj trpí nebo dlouhá léta trpěl náboženským fanatismem, materialistickým zaměřením jejich vedoucích činitelů, snižováním etické a vnitřní vývojové úrovně, působením násilí nebo potlačováním svobodné vůle nejen jedinců, ale i celého lidstva.

Matka Maria a její manžel Josef z Nazaretu byli před svým příchodem na Zem vysoko vyvinuté čisté bytosti, které si Kristus, inkarnovaný Ježíš, vyvolil jako svoje pozemské rodiče. Před příchodem na Zem si spolu s ním vymínili, že se nechtějí ničím lišit od ostatních spolužijících. Volili život skromnosti a odříkání. Zrození Kristovo a jeho rodinný život měly plně odpovídat společenské kultuře, nárokům a návykům Země a době, ve které žili.

Matka Maria byla jedinou dcerou poměrně starých rodičů a již v dětském věku projevovala vysokou senzitivitu, jasnovidnost a vnitřní čistotu. Tak jako později dítě Ježíš byla i ona ve stálém styku s nadzemským božskými bytostmi, které ji připravovaly na poslání, jež dobrovolně a s láskou před svým narozením přijala. Během dospívání se tyto dary vyvíjely stále víc. Pomáhala svým spolužijícím radami, varováním, léčitelstvími schopnostmi a byla u nich oblíbena. Velmi vroucí byl její vztah k Bohu, Jehož lásku se snažila vzbudit u ostatních vlastním příkladem.

Jako každý pozemský člověk procházela i Matka Maria četnými pokušeními pozemského života. Ovšem její vysoký vnitřní vývojový stupeň a oddanost Bohu ji pomáhaly stále znovu odolávat mnohdy těžkým požadavkům a zvyklostem tehdejší společnosti se všemi, pro dnešní dobu často nepochopitelnými nároky a návyky.

Silný vliv náboženských dogmat, příbuzenstva a blízkého životního kruhu se snažil její mínění ovlivňovat, což se projevilo například ve snaze bránit Ježíšovi při plnění jeho duchovního úkolu. Matka Maria, stejně jako její muž Josef, byli přísně vychovávaní k dodržování židovských náboženských doktrín a rituálů.

Čím více vyzařoval a uplatňoval Ježíš přijímanou čistou pravdu, sílu a rady svých božských průvodců, tím více diferencí zastiňovalo jeho rodinný život.

Vysocí náboženští hodnostáři poznali genialitu Ježíšovu, mnozí si uvědomili i pravdu, čistotu a sílu jeho slov. Ze strachu o moc se ho snažili zničit tím, že ovlivňovali a zaměřovali proti jeho činnosti nespokojenost nejen vlastních řad, ale i jeho rodiny a celého životního prostředí. To vše vycházelo ze zesílených útoků satanského boje proti uskutečnění Ježíšova pozemského poslání, jež se neomezovaly jen na Ježíše samotného, ale i na všechny, kteří mu byli blízcí.

Ne právě lehké útoky negativních sil prožíval Ježíš i během puberty, kdy musel zvládat probouzející se sexuální síly, které chtěli Satanovi pomocníci využít k tomu, aby ho ovládli a zabránili mu tak pomoci duším, které ovládal Satan. Na Ježíšovu prosbu přeměnili božští průvodci a pomocníci působení těchto sil na síly pomáhající růstu jeho mediality a duchovní zralosti, takže mu zůstala zachována mravní čistota.

O společném životě s jednotlivými ženami, jak líčí lidská literární fantazie, se nelze vyjadřovat. Představy a fantazie člověka jsou schopny zaměřovat se při styku muže a ženy jen fyzicky, protože využívání sexuální síly v duchovním smyslu většina nezná nebo není schopna je pochopit a porozumět mu.

Stejným produktem lidské fantazie je i tvrzení o pokračování pozemského života Ježíšova po smrti na Golgotě nebo Ježíšův pobyt v Indii a Egyptě za účelem získání duchovních poznatků. Ježíš byl v neustálém spojení s vysokými božskými průvodci, kteří mu předávali vše nutné k duchovnímu vývoji a růstu. Poznatky nesčíslněkrát cennější a pravdivější než jsou ty, které je schopen předávat člověk.

V době Ježíšova dospívání procházela Matka Maria údobím, kdy se ze všech sil snažila zamezit rostoucím nepříjemným konfrontacím s vysokými náboženskými hodnostáři, farizeji a znalci Písma například tím, že vyžadovala, aby její syn odešel do cizí země. Ježíš však zůstal po celou dobu svého života v Judeji, v zemi, kterou měl rád, ale vzdaloval se domovu stále delším pobytem v přírodě, kde byl stálým stykem s vysokými duchovními průvodci připravován na splnění svého pozemského úkolu. V této době byl často sám, neměl zde nikoho, kdo by mu řekl: „Jsem s tebou, věřím ti!“

Kdo roznáší lásku a pravdu, které vyžadují od člověka změny a práci na sobě samém, je za zády špiněn a odsuzován všemi, kteří doposud neporozuměli, i dnes. Ani důvěru apoštolů a svých učedníků nezískal hned, potřebovali řadu důkazů, než plně uvěřili v jeho poslání a pomáhali mu s láskou ve službě člověku. Přestože se mnozí vydávali za oddané přátele - uvádím jako příklad Jidáše Iškariotského - podléhali satanským inspiracím a byli schopni lásku a věrnost k Ježíšovi prodat. Je tomu dnes jinak?

Matka Maria překonávala těžké životní zkoušky vírou v Boží pomoc. Jedné noci ji bylo vysvětleno nejen životní poslání Ježíšovo, ale i její vlastní. Poznala úkoly svého syna, které dříve neznala, a čím více rostla její nespoutávající a neomezující mateřská láska, tím více se učila rozumět jeho učení lásky, moudrosti a božské pravdy, rozšévané mezi národy k obnově jejich duchovní a morální čistoty.

Maria byla od dětství médiem nejčistšího druhu. Dospíváním se její senzitivita stupňovala až k rozhodujícímu setkání s archandělem

Gabrielem, který ji sdělil, že se stane matkou toho, který oprostí lidstvo ze Satanova zajetí. Až do doby Ježíšova početí, jež procházelo zcela normální, na Zemi platnou formou během transu Josefa z Nazaretu, byla Maria pannou. Po zrození Ježíšově a jeho dalších šesti sourozenců - Josef, Jakub, Juda, Šimon, Marta, Maria - se stala matkou, zcela tak, jak to odpovídá ne náboženským představám, ale pozemské realitě a pravdě.

Při rozhovoru o Matce Marii nelze zapomenout na vysokou úlohu Josefa z Nazaretu. Byl vzorným otcem a manželem. Zabezpečoval svoji rodinu hmotně, přinášel jí lásku a jistotu budící pocit ochrany a rodinné útulnosti. Nebyl se svými dětmi celý den tak jako Matka Maria. Pracoval ve své dílně, kde mu brzy pomáhal i Ježíš, během poměrně krátké doby známý uměleckou kreativitou a zručností.

Pozemský život Josefův skončil dříve než život Marie. Nezažil Ježíšovo odsouzení a smrt. Ježíš ho miloval a miluje dodnes. Josef sám přináší lidstvu i dnes mediální formou stále znovu Ježíšovy dary: čistou duchovní pravdu a lásku k člověku, často zaslepenému ziskuchtivostí a pomíjejícími požitky hmotného světa, jedinou reálnou existenci, na kterou většina věří.

Pozemský člověk pozoruje příliš často cestu a světlo svého života jen okny materialistického světa. Kdo hledá světlo pohledem jen z těchto oken, neuvědomuje si, že stojí ve tmě, protože není schopen vnímat větší světlo, než je to, jež mu poskytují.

Po smrti Josefově a Ježíšově nebyl život Matky Marie lehký. Zůstala v Nazaretu sama s jedinou dcerou, odkázaná na pomoc ostatních již provdaných dětí a na pomoc příbuzných, přátel a známých. To vše nestačilo uhradit životní potřeby jejího velmi skromného života. Často bojovala s nedostatky, které si dnešní člověk neumí představit. Otcovu dílnu převzali dva z nejstarších synů. Jeden se odstěhoval a druhý měl početnou rodinu, která se sama musela hodně uskovňovat.

Matku Marii sílila v této těžké době láska k rodině a k Bohu, ale i častý vnitřní styk s milovaným Ježíšem, jenž se k ní sám nebo jeho průvodci během meditace často vraceli a sílili ji v bolestech a smutku.

O této době vypravuje Matka Maria pohnutými slovy:

„Dozvěděla jsem se mnohou pravdu, která mně byla doposud cizí. Můj milovaný syn mně dával rady i pro příští život a poskytoval mi sílu

unést jeho nároky. Krátce před jeho druhým odchodem, jež nazýváte nanebevstoupením, mně radil, abych důvěřovala učedníkům, kteří ke mně přijdou a oznámí přesnou dobu jeho rozloučení se Zemí, již měl rád. Přišli brzy. Skromně jsem je pohostila a odešla s nimi do Jeruzaléma, kde jsem našla u přátel útulek.

Při jeho prvním odchodu jsem nestála pod křížem, na němž můj milovaný syn umíral. Rodina a přátelé mně to nedovolili, ale prožívala jsem s ním každý okamžik jeho bolestného odchodu ze Země. A nyní měl opět odejít. Věřím, že mi porozumíte, co prožívá člověk, kterému je oznámeno, že opět odchází ten, kdo již odešel, ale přesto se na krátký okamžik v tichých chvílích touhy a lásky matky po jejím dítěti vracel. Mám i to ztratit? Bojovala jsem s obavou, že už mě nebude navštěvovat ve večerních hodinách, během vroucí modlitby nebo meditace, kdy jsem mohla s ním nebo s jeho posly hovořit.

Vím, že jsem ne vždy svému synovi během společného života porozuměla, ale byl moje dítě, nejkrásnější dar mého života. Ale tento život, zvláště život žen, nebyl v tehdejší době lehký. Podřízen rozhodování a vedení mužů poskytoval málo porozumění pro vůli a přání ženy. Mým světlem však byla láska k Bohu a k rodině.

Byla jsem šťastná, když přišli apoštolové a odvedli mne k oznámenému nanebevstoupení do města, které měl můj syn tak rád. V Jeruzalémě mě všichni znali jako Ježíšovu matku a moje přítomnost v nich vzbuzovala nepřátelské pocity a reakce. Při průchodu městem mě většina obyvatel potkávala s nevraživostí, urážkami a nadávkami, kterými mě pronásledovali celou cestu. Poblíž místa zvaného Betsaida jsem byla na konci svých sil, ale v srdci jsem vysílala lásku a dík Bohu a mým průvodcům, kteří mě posilovali, ačkoliv nadávky, proklínání a nenávisť, kterými mě lidé provázeli, mne oslabovaly stále víc. Bála jsem se zhroucení. Apoštolové mě podporovali a těšili, Bůh mi dal sílu. Byla jsem šťastná, když jsme došli až do domku přátel, kde jsme čekali na setmění.

Pozdě večer, před půlnocí, se ohlásili Boží pomocníci a odvedli nás do sálu, kde již čekali apoštolové na svého rabbuni. Ježíš k nám hovořil prostřednictvím svých vysokých průvodců slovy, která znáte z Bible. Nebyla našťestí člověkem pozměněna a vyjadřují to, co každého v budoucnosti očekává, kdo na něho věří a zůstává mu věrný, ale

i o odměně, která je očekává po návratu do nadzemského domova. Byla jsem šťastná!

Noc pomalu odcházela. Před jejím koncem jsme byli dovedeni na horu nad slabě prosvítajícím Jeruzalémem. Ježíš k nám přišel v postavě, kterou jsme znali z jeho pozemského života. Jen jeho oděv byl jiný. Oslnivě bílý jako čistý sníh a jeho tvář zářila víc než nad Jeruzalémem vycházející slunce. Nádherným hlasem a slovy lásky mluvil k nám a ke všemu lidstvu slovy, jež hluboce rozechvěla naše srdce. Loučil se s námi, žehnal nám a celému světu. Zahalen oslnivým, stále se stupňujícím světlem stoupal výš a výš do nebe, prosvětleného prvními paprsky přicházejícího dne, až zmizel našim zrakům.

Nebyla jsem schopna odtrhnout oči od slábnoucích paprsků světla, které ho provázelo. Snažila jsem se zachytit poslední odlesky mého milovaného syna a vtisknout je do svého srdce, které hořelo plamenem lásky a vděčnosti, pro něž mně chybí slova!

Pomalu, pohroužení do ticha, které nás obklopovalo, a do vlastního nitra vraceli jsme se probouzejícím Jeruzalémem do svých domovů. Záře nad horou rozloučení se rozhořela nádhernou duhou barev a krásy vycházejícího slunce a já jsem cítila: „Můj milovaný syn neodešel, zůstává věčně s námi a my s ním!“

Následující doba mého života se chýlila pomalu ke konci. Byla jsem naplněna vnitřním štěstím, blažeností a očekáváním brzkého shledání. Ztratila jsem smutek a bolest a těšila jsem se na návrat k Otci, kde jsem věděla, že na mne milovaný syn čeká.“

Mnozí se dnes ptají, kde byla Matka Maria po svém pozemském odchodu pohřbena. Dogmatická tvrzení, že byla s tělem a duší převedena do nadzemského domova, je jen lidskou představou. Odvedeno bylo jen její astrální tělo, tak jako tělo každého zemřelého člověka. Fyzické tělo Matky Marie bylo dematerializováno, rozloženo na látky, z nichž bylo vybudováno a které byly převedeny v nadhmotné formě zpět do materie, obklopující Zemi.

Rozplynutí fyzického těla trvalo u Matky Marie déle než u Ježíše. Svědci tehdejší doby veřejně potvrdili, že její mrtvé tělo, zahalené lněnými plátny, se před pohřebním rituálem rozplynulo před očima všech přítomných a z prázdných pláten vnímali jen nádhernou vůni a světlo.

Maria, Matko všech národů, děkujeme Ti!

VÍRA JE VAŠÍ OPOROU

Pán a náš Mistr mi dovolil k vám promluvit. Moji milí, procházel jsem vašimi řadami a každému nahlédl do srdce. Řeknu vám: Pár z vás má opravdovou a pevnou víru, ale většina je ve víře slabá! Pokud jste se ale vydali na cestu světla a chcete na ní pokračovat, pak je nutné víru pochopit a přijmout vše. Ne věřit jen tomu, co se vám hodí a líbí, to je málo.

Pokud nevěříte, že může být nemocné tělo vyléčeno, jak má pomoc působit? Nevírou si stavíte zeď. Bytosti světla se nevnučují, neříkají – musíš si nechat pomoci! Kdepak, máte svobodnou vůli! Ale můžete se uvolnit, zapomenout na starosti a otevřít se. Nesmíte však zaváhat, např.: „To by mohlo jít, ale...“ Ono „ale“ ukazuje na pochybnosti. Vše určuje vaše myšlení.

Zajímavé, mnohým sladkým slovíčkům věříte, tehdy rozumové myšlení a uvažování odložíte. Když to však přichází z duchovní strany, váháte a pochybujete, že by vám mohlo být pomoheno.

Proč jste na jedné straně tak otevření a na druhé váháte? Víte, proč to tak je? Protože moci temnoty nechtějí, aby lidé věděli, jak lze také odstraňovat překážky, jak se oddat vibracím pomáhajícím na cestě, kterou máte na Zemi před sebou a kterou půjdete i později.

Dávejte pozor, ať vás neodradí z vaší cesty víry! Víra je hůl, co vás na cestě podpírá a pomáhá jít stále dál, ať je cesta sebetěžší. Máte před sebou cíl, tolikrát jste o něm slyšeli. Osvědčte se! Posilujte se také v přírodě, milujte ji, čeká na to a skrze vaši lásku bude více vzkvétat.

Cílem všech je návrat do božské lásky. Všichni jste dítka Boží, dovedli jsme vás k sobě, ne z rozmaru, ale protože jste schopni touto cestou jít!

V dnešní době je důležité se upínat ke světlu a pravdě. A my jsme tady, abychom vám pomáhali pozdvihnout vaše sklopené hlavy. Je důležité, aby vaše světlo sílilo. Nevíry či fanatismu je na Zemi příliš, lidí

jdoucích jejich cestou též. Žijete na dobrém místě a v hezké roční době: jděte do přírody a obdivujte ji. A děkujte Bohu, že nádhera je kolem vás dostatek. Také já vás chci během letních dnů provázet. Dívat se, jak rostete ve víře, jak vkládáte důvěru do rukou duchovních sourozenců. Přeji vám, abych vám nemusel opakovaně podávat do rukou putovní hůl víry – protože už ji sami pevně ve svých rukou držíte. Amen

VYSLYŠENÉ MODLITBY

Problémy dlouholetého manželství

V příbuzenstvu máme letitý manželský pár. Oba jsou duševně svěží, po stařecké demenci ani stopy. Z tohoto vztahu vzešly čtyři vychované děti se skvělým potomstvem – vnoučaty a pravnoučaty. Vlastně by mohli být manželé se sebou a světem spokojeni. Mohli by, kdyby...

Přes vysoký věk se mnoho let velmi hádali kvůli malichernostem. Hádky se časem zvrtyly natolik, že pán zamýšlel společný domov opustit. Opakované pokusy dětí to urovnat byly marné. Stejně málo pomohly domluvy příbuzenstva.

Moje manželka i já jsme už delší dobu prosili naše duchovní pomocníky, aby jim pomohli. Z našeho pohledu se ale dlouho nic nedělo. Přesto si naši duchovní přátelé našli možnost utlumit spory, ovšem jiným způsobem, než jaký jsme očekávali. Copak se stalo?

Stará paní začala mít problémy s očima; dostala zelený zákal a téměř oslepla. Ani nejnovější pomůcky jí nedokázaly navrátit zrak, umožnily jen omezenou orientaci. Ovšem paní velmi dobře slyší, vnímá i ty nejtíšší zvuky.

Manželovi se zase zhoršil sluch natolik, že skoro ohluchl. Naslouchadlo přineslo jen nepatrné zlepšení. Zato zrak má jako ostříž!

A tak jsou nyní na sebe velmi odkázaní a vlastně se výborně doplňují. Co ona nevidí, vidí on, a proto jí pomáhá. Co on neslyší, tomu ona dobře rozumí, a může ho tak podporovat. „On vidí za mě a já slyším za něho!“ sdělovala nám radostně 90letá paní. Vzájemná pomoc

funguje tak dobře, že od té doby spolu žijí v klidu a míru. A příbuzenstvo si velmi oddechlo.

Tento nápad k urovnání sporů pochází jistě od našich podporovatelů z oné strany. Obdrželi od nás za to srdečný dík.

Tramvaj D

Často jsou to maličkosti, které mi dovolí pocítit blízkost mého duchovního průvodce. Nedávno jsem musela jet tramvají, a když jsem se blížila ke konečné, viděla jsem tam už stát tramvaj linky D. Zrychlila jsem, běžet jsem nemohla a přitom jsem si pomyslela: Milý duchovní průvodce, byla bych moc ráda, kdybych tramvaj stihla! Ale když mi ujede, chci zůstat klidná a nehněvat se! Mám znát jízdní řád, kdy co přesně odjíždí, honilo se mi hlavou. Tu už jsem dostihla druhý vagon. Ale v okamžiku, kdy jsem chtěla stisknout tlačítko u dveří, celá souprava se s trhnutím rozjela. „Tak dobře,“ pomyslela jsem si, „musím prostě počkat na další!“ K mému překvapení se však tramvaj zastavila, u dveří se rozsvítilo zelené světlo a já mohla nastoupit.

V podobných situacích, pokud si vzpomínám, mi tramvaj vždy ujela – a já se více či méně kvůli tomu rozčilovala. Nyní jsem zamávala na řidiče své „děkuji pěkně!“ a svému duchovnímu průvodci řekla: „Můj slib zůstat klidná byl tedy přesvědčivý, když už nebylo třeba absolvovat zkoušku trpělivosti. Mám radost a děkuji ti, žeš mi dal znovu pocítit, že tu jsi!“

Příprava jídla

Dokrájela jsem cibuli a brambory, zapnula naplno plotýnku a dala na ni pánev s olejem. Odešla jsem do koupelny si umýt ruce a tam mě napadla další činnost, takže jsem na pánev zapomněla. Najednou jsem cítila, že mám jít do kuchyně. Ejhle! Za pár vteřin by bylo všechno v plamenech! Rychle jsem stáhla pánev, otevřela okno a díky svému duchovnímu průvodci se zotavila ze šoku. Hlásič požáru začal pípat až další minutu poté.

Něco podobného se mi stalo před 52 lety, tehdy dokonce hořelo. Plameny se mi sice podařilo uhasit, ale prskající olej mě na pravé ruce popálil. Ačkoliv je to už dávno, chci znovu poděkovat mým ochráncům za to, že se nestalo nic horšího, vždyť jsem měla v bytě dvě malé děti.

Ještě jednou za vše děkuji.

Duchovní uzdravení na setkání

Bylo to v r. 1991, čekala mě operace srdce, při níž jsem měla dostat bypass.

Na našem setkání jsme v sále při zklidnění začali s mužem sedícím vedle mě vnímat duchovního učitele Emanuela se dvěma cherubíny. Postavili se vlevo a vpravo od nás a začali redukovat naše disharmonické vibrace a odebírat z nás škodliviny. V těle jsem začala pociťovat rostoucí horkost. Přestože jsem si odložila svetr a jednu chvíli odešla na balkon, horko ustoupilo až mnohem později.

Na dalším lékařském vyšetření se na EKG ukázalo, že jsem zdravá! Když jsem však tvrdila, že jsem byla uzdravena duchovním způsobem, lékař to nepřijal.

Je mi přes devadesát let, zdravotní stav se mi horší, ale žádný z lékařů nedokáže vysvětlit poslední EKG. Internista, který záznam vyhodnocoval, s údivem řekl: „Tato pacientka by podle toho, co na záznamu vidím, měla být už dávno mrtvá.“

Pochválen buď náš Bůh lásky, který skrze Krista, našeho Pána, a cherubíny toto na této planetě pokání umožňuje!

Brněnská Inge

Pavlina dlouholetá přítelkyně měla jít před 18 lety na náročnou operaci páteře, měli se do ní zapojit jak neurochirurgové, tak ortopedové. Lékaři zákrok dlouho odkládali, protože vlivem nakloněného obrátle při sebemenší manipulaci hrozilo nebezpečí ochrnutí. Den před operací jí Pavla řekla: „Ty na operaci nepůjdeš.“

V noci před zákrokem nemohla Inge v bohunické nemocnici usnout, byla plná neklidu, obav a strachu. Uvědomovala si vážnost situace. Náhle pocítila úžasný klid a pevnost a v celé její bytosti se rozhostilo zvláštní ticho. Velmi ji tento nový blažený a příjemný stav udivil. A nebyl dočasný - navodil spánek a trval i během celého následujícího náročného dne.

Ráno Ingeborg odvezli před operační sál. Ale uvnitř se odehrávala diskuse lékařského týmu, jejíž závěr byl - operovat se nebude, pacientce se ještě udělá lumbální punkce. I na jiném oddělení musela tato žena

čekat přede dveřmi, aby po nějaké době vyslechla, že ani tento úkon neproběhne.

Druhý den Pavla své přítelkyni volala: „Inge, vid', že tě neoperovali? Všichni jsme se tady za tebe modlili.“ Od té doby tato žena ví, že pokud se lidé soustředí modlitbou na jednu osobu, efekt je veliký, a zná také to, že přání a síla myšlenky jsou mocné. Dodnes ve svých 84 letech nemá závažnější problémy, stále je schopna chodit a cítí se chráněná.

Přednáška v Brně

Naši duchovní učitelé vytrvale přinášejí duchovní pravdy na Zemi. A prosí, abychom je my dále šířili. A tak, když jsem zjistila, že v Brně bude v době velikonoční setkání duchovně hledajících lidí různých směrů, a v programu jsem nenašla nic křesťanského, nabídla jsem organizátorovi povídání o velikonočních událostech.

„Dříve než usedneš ke psaní, pros Stvořitele o pomoc!“ radila mi naše Pavla. A tak jsem tímto způsobem po celý týden usedala k počítači a svědomitě připravovala přednášku.

Nebyl to jednoduchý týden, protože jsem dostala úporné bolesti do pravého ramene. Stlát postele jsem mohla jen s velkými potížemi, ruku k myši počítače jsem si musela zvedat druhou rukou atd.

Při přednášce do sálu svítilo sluníčko, přestože jinak v onen den byla zatažená obloha. Lidé se zájmem poslouchali a také dotazů byla řada.

Až cestou domů jsem si uvědomila, že mám rameno v pořádku, necítila jsem sebemenší bolesti. Byla jsem uzdravena!! Bohu díky!!

Jak říkávala Pavla: „Náš Pán si nenechá nic darovat. Cokoliv uděláš pro jeho maličkého, bohatě odmění.“

A tak se staňme služebníky druhým, to je nejbezpečnější a nejkrásnější cesta životem.

Přijímací zkoušky

Naše dcera měla druhý den dělat přijímací zkoušky na střední školu. Ale v noci se necítila dobře a nás vzbudil její kašel. A já k tomu všemu zjistila, že dcera začíná mít horečku. Ihned jsem nasadila homeopatiku a dala bylinkový čaj. Ale hlavně jsme se s manželem celé hodiny modlili. A ráno? Dcerka byla zdravá a zkoušky udělala výborně. Bohu díky.

Nejsilnější Otčenáš mého života

Moje nitro bylo rozervané, našemu manželství cosi chybělo. Vdávala jsem se příliš mladá a těhotná a brzy jsem se stala dvojnásobnou maminkou.

Náš syn neklid v rodině těžko snášel a vše vyvrcholilo po jeho nástupu na učební obor a do internátu. Své problémy začal řešit drogami. A ani my rodiče jsme mu nebyli velkou oporou.

Vše se začalo měnit díky mým modlitbám, ke kterým jsem se upínala. Věděla jsem, že nikdo jiný nám nepomůže.

Nejsilnější Otčenáš vytryskl z mého srdce, když jsme syna viděli bezvládného ležet v pokoji. Byl večer, tudíž jsem odešla do pokoje, kde jsem se na lůžku začala horoucně modlit. Úplně mi to stříkalo ze srdce! Modlila jsem se k Ježíši Kristu. Já jsem prosila už delší dobu předtím, ale ty modlitby byly jiné. Tuto noc jsem najednou, (nevím, jestli jsem to viděla pod víčky nebo otevřenýma očima), spatřila světlo, které mi přineslo hluboký klid a mír! Pocit, který se nedá popsat! Pravděpodobně přišel pravý čas pro velkou pomoc shůry. A nyní si často říkám, že se musím do toho pocitu vracet, že si ho musím připomínat.

Ráno jsem se vzbudila, cítila jsem se stále naplněná klidem a mírem a vůbec žádné starosti jsem neměla. Náš syn odjel do Prahy, ale cestou z Prahy v telefonickém hovoru začal zpytovat své svědomí. Tehdy jsem si uvědomila, že i s ním se něco děje. Od té doby jsem cítila silné vedení - dostávala jsem se ke vhodné literatuře a lidem, kteří mi pomohli slovem.

Zásadní však pro mě bylo zhlédnutí filmu Umučení Ježíše Krista. Příběh Ježíšův mnou niterně otřásl, uvědomila jsem si jeho příkladný život i jeho vnitřní sílu. Došlo mi, že tato síla je v každém z nás, že na nic nejsem sama, a tak jsem svého syna jemu odevzdala. Něco se od této chvíle ve mně zásadně změnilo. Cítila jsem se jako člověk následující Krista. Můj život dostával smysl a já pochopila, že moje utrpení je ve srovnání s jeho nicotné. Uchvátila mne jeho láska, klid a mír a velmi jsem toužila setrvávat v tichosti a přemýšlet o něm. Cítila jsem se dokonce, jako bych ho znala.

Pak jsem se setkala s Pavlou, která mi řekla: „Tvůj syn je nemocný, on to dokáže, ale bude to těžké.“ Mimochodem je to věta, na kterou jsem si v nejtěžších chvílích vždy vzpomněla a která mi dodala síly.

Začala jsem číst Rozhovory se životem a docházelo mi, jak je třeba žít. Cítila jsem, jak se má duše rozpomíná! Že jsem na správném místě. Začala jsem rozumět tomu, co drogy způsobují, že existuje temno a Světlo. Začalo se mi to skládat jako mozaika. Pomoc Boží začínala být cítit na každém kroku, protože jsem neustále volala k Ježíši Kristu o pomoc pro našeho syna.

Vzpomínám na dobu, kdy byl na pervitinu; stále pobíhal, byl hubený a bledý. Až jsem ho jednu chvíli chytila a hlasitě se modlila Otčenáš! Že mě všichni slyší, mi bylo jedno. Držela jsem ho a dělala to, co jsem měla. Věděla jsem, že to tak má být.

Vyšel z toho a pak přišel alkohol. Lidé, když ví, že drogy už nemají brát, tak se většinou upnou k alkoholu. Přišel den, kdy byl úplně namol, nemohli jsme ho dostat na lůžko, pracovaly emoce a já ho v té bezmoci opět objala a zase se modlila Otčenáš. Nahlas. Byla u toho i tchýně. A věděla jsem, že to tak má být.

Pak přišlo období, kdy syn cítil, že musí odejít. To už byl v pořádku a na dobré cestě. „Ano,“ říkala jsem, „ty musíš jít svojí cestou.“ Odešel do Prahy. Mívala jsem občas obavy, ale utvrzovala jsem se, že to dokáže. Položila jsem mu občas otázku ohledně drog, ale jednoho dne jsem si řekla „ne, takhle už nesmíš! Už se nebudeš ptát na drogy, už na ně zapomeň!“ A vždycky jsem mu jenom řekla: „Já vím, že už jsi pevný a že to všechno už zvládneš.“ A opravdu, když jsem se ho přestala ptát, tak mi sám začal vyprávět: „Pracuji v opravně a vedle prodávají drogy.“ To bylo potvrzení, že to má v hlavě srovnané, že už ví, co chce.

Vyprávěla jsem mu také o ochraně bílým světelným křížem, aby se halil do jeho záře.

V posledním partnerském vztahu jim to úplně neladilo a on mi najednou řekl: „Mami, já jsem prosil nahoru, aby se něco stalo - a ono přišlo dítě! A my jsme se sladili.“ Stává se velikou oporou té dívky.

Až když jsem pochopila, že ho musím přijmout takového, jaký je, tak se začaly dít zázraky. Pořád jsem k němu vysílala lásku a je krásné, že to registroval. Jednou mi totiž řekl: „Mami, nemysli si, že nevím, co od tebe ke mně proudí!“ Prostě mi potvrzoval, že ty energie pracují.

Snažila jsem se mu přiblížit Ježíše. Aby se na něho obracel, že nám pomohl, tedy hlavně jemu. Řekl mi, že už když odvykal, že ve stěně detoxikační místnosti viděl hlavu Ježíše Krista, tudíž věděl, že tam

s ním byl. A když už byl téměř vyléčený, tak vnímal kolem závislých neklid a temno.

Jsem ráda, že jsem našla tuto čistou cestu ke Kristu a děkuji za to našemu Stvořiteli. Pane náš, mé veliké díky nejde ani vyjádřit.

Z diskuse na webu Rozhovorysezivotem.cz

„Dobrý den, doufám, že Vás tímto mailem nijak neobtěžuji a předem děkuji za každou odpověď a pomoc. Píšu Vám proto, že nevím, na koho jiného se mám obrátit, aniž by mě bral jako blázna... Jde o tohle. Dříve jsem vyznával učení Českobratrské církve evangelické, ale před nějakou dobou jsem objevil Vaše videa na YouTube, která mě obrátila na pravou víru, za což Vám ze srdce děkuji.

Nicméně, poslední dobou se u mě začaly objevovat silné deprese, kdy jsem váhal ve svém přesvědčení a přemýšlel jsem o tom, jaké by to bylo, kdybych se v této víře mýlil a po smrti pak skončil tak, jako ti „zlí“, kteří budou podle křesťanské nauky hořet v plamenech navěky věků. Prosil jsem o to, abych byl těchto špatných stavů zbaven, aby mě deprese opustily.

Přesně v tom momentě, kdy jsem se modlil, se mi zdálo, jako by všechny deprese odezněly a v průběhu modlitby bylo všechno v pořádku. Nicméně, ihned potom, co jsem modlitbu dokončil, opět nastoupily a jsou stále horší a horší. Toto všechno se stalo v časovém intervalu zhruba dvou dnů.

Postupuje to tak rychle, že nevím, co mám dělat. Někde uvnitř mě je něco, co vyžaduje hmotný důkaz toho, že to, v co jsem si vybral věřit, je pravdivé, i když cítím, že bych tomu měl věřit i bez těchto důkazů.

Posledních pár hodin je to špatné, začínám přemýšlet nad alespoň dočasným únikem v podobě sebevraždy, ale vím, že by mi to nepomohlo.

Nevím ale, co mám dělat, abych se těchto depresí zbavil... Vždy, kdy už cítím, že bych z toho mohl být venku, se deprese vrátí... Nevím, co mám dělat... Prosím, pomůžete mi?

„Milý Martine, když bytosti protikladu – temné síly vidí, že mohou někoho ztratit, začnou vyvíjet aktivitu, aby ho odradily. Ale vytrváte-li, přestanou vaše deprese. Nedovolte růstu nedobrych pocitů – mně pomáhá hudba, manuální práce, modlitba. Nebo vypovídejte své pocity

svému duchovnímu průvodci. Ale nepopisujte negaci, nebabrejte se v ní.

Já mám při sobě také kříž, krásný, má uprostřed zlatou růži – a ten si v těžších stavech tisknu na srdce.

Zaručeně vám pomůže místo sebezpozorování okamžitě říkat slovo Ježíš. Nechte toto slovo zachvívat ve svém těle. To dokážete za každé situace. Vždyť on slíbil všem, kteří se k němu upnou, pomoci! Až se váš stav zklidní, přidejte hluboké dýchání.

Naučte se také praktikovat kratičkou srdeční modlitbu: „Velmi účinná je srdeční modlitba, kterou můžeme formou jen několika slov tak často v průběhu dne v tichu našeho nitra vysílat, pokud jen je nám to možné. Např.: při nadechnutí - Ježíši Kriste, při vydechnutí - přijď mi blíž! Slova této modlitby lze přizpůsobovat prosbám o potřebnou pomoc.“ Toto a i více najdete v Rozhovorech č. 1, kapitola Modlitba.

Jsem ráda, že se vám líbí naše čistá cesta ke Kristu. Je plná klidu, míru a dobrých rad, jak zvládnout pozemský život. To víte, na Zemi to nikdo nemá jednoduché. Ale nejsme na to sami, stojí při nás náš osobní duchovní ochránce – toho si buďte vědom, na něho se také obracejte. Takže:

1. Ježíš,
2. srdeční modlitba,
3. manuální práce nebo sport, hudba a četba. Zaměstnat mysl.

Také důsledně řekněte: „To nejsou moje myšlenky, toto já odmítám!“ A třeba „Pán Bůh s námi a zlé pryč.“ Však ti naši předci věděli, že je to dobré a účinné zvolání.

Nepochybuji o tom, že to zvládnete. Pamatujte, že po noci vždycky zase přijde světlo, den. Berte to jako zkoušku. Přichází v době, kdy na to máte ji zvládnout. Budu s vámi na dálku s modlitbou."

„Krásný dobrý den, chtěl bych Vám natisíckrát poděkovat za Vaši pomoc! Už při čtení Vašich povzbuzujících slov jsem cítil posílení. Když jsem praktikoval vše, jak jste mi poradila, deprese téměř ihned odezněly. Budu si Vaše rady dobře pamatovat a vždy, když přijdou těžkosti, vzpomenu si na ně. Jsem navěky věků Vaším dlužníkem. Kdyby bylo něco, co bych pro Vás mohl udělat na oplátku, stačí říct. Mocrát Vám děkuji a přeji krásné a požehnané dny. S úsměvem na tváři

Martin"